

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

4. ČERVNA 2006

Z obsahu:

Petr - hříšník

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
17. května 2006
- strana 2 -

Korunka

k Duchu Svatému
- strana 4 -

Letnice: Duch z ran

Ježíše Krista
- strana 4 -

Dary Ducha Svatého

Duch Svatý
v životě křesťana
- strana 5 -

Zvláštní příhoda

Mons. Luigi Giussani -
z přednášky k mládeži
v La Thuile, srpen 1991
- strana 6 -

Víra je prostá a rozumná

Setkání Benedikta XVI.
s římskými
prvokomunikanty
- strana 8 -

Kdo je Ježíš?

Muslim píše křesťanům
- strana 10 -

Čemu vlastně věříte?

- strana 10 -

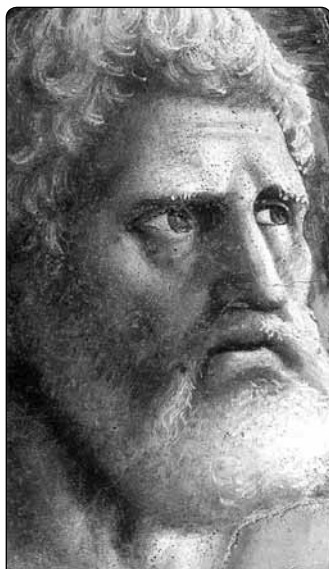
Výzvy fatimského poselství (59)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Kopule chrámu Panny Marie, Pomocnice křesťanů v Turíně

V nové řadě katechezi jsme se snažili především pochopit, co je to Církev, jaké měl Pán pojetí o této své nové rodině. Pak jsme si řekli, že Církev existuje především v osobách. A viděli

Masaccio (1401-1428): Tvář svatého Petra, detail, karmelitánský kostel, kaple Brancacci, Florencie

jme, že Pán svěřil tuto novou skutečnost - Církev - dvanácti apoštolům. Nyní je chceme vidět jednoho po druhém, abychom v těchto osobách pochopili, co to znamená žít Církev, co znamená následovat Ježíše. Začneme od svatého Petra.

Po Ježíši je Petr nejznámější a nejčastěji citovanou osobou v novozákonních spisech: je zde uveden 154krát s příjmením Petr, „skála“, což je řecký překlad aramejského jména, které mu Ježíš přímo dal: Kefa, citované 9krát v listech svatého Pavla. Pak je třeba připomenout časté jméno Šimon (75krát), což je pořečtěná forma jeho původního hebrejského jména Simeon. (2krát: Sk 15,14; 2 Petr 1,1). Syn Janův (srov. Jan 1,42), nebo v aramejské formě bar - Jona - syn Jonášův (srov. Mt 16,17). Šimon byl z Betsaidy (srov. Jan 1,44), městečka na východním břehu Galilejského moře, odkud pocházel také Filip a přírodně Ondřej, Šimonův bratr. Jeho řeč prozrazovala galilejský přízvuk. Byl rybářem, stej-

ně jako jeho bratr: spolu s rodinou Zebedea, otce Jakuba a Jana, provozovali malé rybářství na Genezaretském jezeře (srov. Lk 5,10). Musel se tedy těšit určité ekonomické prosperitě a byl prodchnut upřímným nábožen-

kého byzantského chrámu obrysy staršího kostela umístěného v tomto domě, jak dokazují sgrafita s invokacemi Petra. Evangelia informují, že Petr je prvním ze čtyř učedníků Nazaretského (srov. Lk 5,1-11), k nimž se pak

Petr - hříšník

ským zájmem, touhou po Bohu - toužil, aby Bůh zasáhl ve světě, to je touha, která ho přiměla, aby se spolu s bratrem vypravil do Judska a sledoval kázání Jana Křtitele (Jan 1,35-42).

Byl to věřící, praktikující žid, věřil v účinnou přítomnost Boha v dějinách a v jeho národě, bolelo ho, že nevidí jeho mocný zásah v událostech, kterých byl osobním svědkem. Byl ženatý a jeho tchyně, kterou jednoho dne Ježíš uzdravil, žila ve městě Kafarnaum, v domě, kde i Petr bydlel, když pobýval v tomto městě (srov. Mt 8,14n; Mk 1,29n; Lk 4,38n). Poslední archeologické výzkumy to potvrdily, když vynesly na světlo pod mozaikovou podlahou malého osmibo-

připojí pátý - podle obyčejů, že každý rabin má mít pět učedníků (srov. Lk 5,27: povolání Leviho). Když Ježíš přejde od pěti k dvanácti učedníkům (srov. Lk 9,1-6), bude jasné, že jde o novost jeho poslání: On není jedním z mnoha rabinů, nýbrž přišel, aby sjednotil eschatologický Izrael, symbolizovaný číslem dvanáct, neboť tolik bylo izraelských kmenů.

Šimon se v evangeliích projevuje svým rozhodným a impulzivním charakterem; je připraven prosadit vlastní důvody i silou (pomysleme na použití meče v zahradě Olivové: srov. Jan 18,10n). Současně však je navivní a bázlivý, nicméně čestný, až k upřímné lítosti (srov. Mt

26,75). Evangelia nám umožňují, abychom sledovali jeho duchovní cestu krok za krokem. Vychozím bodem je povolání Ježíšem. Dojde k tomu jednoho dne, právě když Petr je zaměstnán svou rybářskou prací. Ježíš se nachází v blízkosti Genezaretského jezera a kolem něho se tlačí zástup, aby mu naslouchal. Počet posluchačů dělá určitou potíží. Mistr vidí dvě loďky, které kotví u břehu. Rybáři vystoupili a perou sítě. Žádá tedy, aby mohl nastoupit na loď, onu Šimonovu, a prosí ho, aby odrazil od břehu. Posadil se na tuto improvizova-

nou katedru a začal zástup vyučovat z lodí (srov. Lk 5,1-3). A tak se Petrova loď stává Ježíšovou katedrou. Když skončil svou řeč, řekne Šimonovi: „Zajeď na hlubinu a rozprostři síť k lovu.“ Šimon odpovídá: „Mistře, celou noc jsme se namáhali, a nic jsme nechytily, ale na tvé slovo rozestřu síť“ (Lk 5,4-5). Ježíš, který byl tesařem, neměl zkušenosti s rybolovem. Nicméně rybář důvěřuje tomuto rabi-mu, který mu neodpovídá, ale vyzývá ho, aby měl důvěru. Jeho reakcí na zázračný rybolov je úžas a bázeň: „Pane, odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný“ (Lk 5,8). Ježíšova odpověď ho vyzývá k důvěře, aby byl ochoten přistoupit k projektu, který překračuje všechny jeho perspektivy: „Neboj se, od nynějšku budeš lovit lidi“ (Lk 5,10). Petr si zatím nedokázal představit, že jednoho dne přijde do Říma a stane se zde „rybářem lidí“ pro Pána. Přijímá toto překvapující povolání, aby se dal

Pokračování na str. 12

EDITORIAL

Na výtvarných znázorněních Nejsvětější Trojice zaujímá obraz Ducha Svatého nejméně místa. Je mnoho různých vyobrazení Boha Otce, ještě více je obrazů a soch Boha Syna. Duch Svatý jako by byl nejskromnější, spokojuje se se symbolem malé holubice, která se málokdy vyskytuje samostatně. Zato bohaté básnické tituly a opisy „neznámého Boha“ jako by to měly vše vynahradit. Hymnus a sekvence o Duchu Svatém jej oslovují řadou krásných a výmluvných titulů. Ty vycházejí ze skutečnosti, jak bohaté a všestranné je působení třetí božské Osoby ve světě, v Církvi i v nás samotných. Nestačíme si je ani dostatečně uvědomovat a oceňovat.

Duch Svatý nepůsobí jen v těch, kteří se křtem svatým stali jeho zvláštním chrámem. Jako „Tvůrce“ a „Zdroj živý“ je autorem celého stvořitelského veledíla a původcem všeho živého. Celý makrosvět, mikrosvět a především jejich přebohatý a rozmanitý život se nám jeví tím více nevýstižný, čím více se snažíme pronikat do jeho tajemství. Zkoumat stvořený svět a nemyslet při tom na jeho Autora a jeho nekonečné záměry však znamená zůstat jen na povrchu vznešené skutečnosti. Proto můžeme opravdu říct, že svatý prostáček z Assisi dokázal proniknout hlouběji do podstaty a smyslu všeho stvořeného než mnozí renomovaní přírodovědci.

Pokračování na str. 13

Setkání s Dárcem darů

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Přijměte Ducha Svatého.

Hořejší místnost, ve které jsi byl v posledních dobách několikrát hostem, je i dnes místem, kam se soustřeďuje pozornost nebe i země. Již devět dní jsou zde shromážděni apoštolové. Nemají mezi sebou Ježíše, ale je zde jeho Matka.⁽¹⁾ Prikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení.⁽²⁾ Všichni tedy společně čekají na chvíli, kdy se naplní velký Pánův příslib. Je to doba tichého soustředění a intenzivní modlitby za zavřenými dveřmi. Důvodem takové uzavřenosti a odloučenosti od okolního světa byl původně strach před židy. Ale tato dobrovolná samota se osvědčuje jako nejlepší prostředí pro hlubokou duchovní obnovu.

Aby ses dobře připravil na přijetí darů, které ti Pán sešle, následuj Ježíšovu družinu a na nějaký čas zavři dveře přede vším, co tě každý den zaměstnává, rozptyluje a čím tě zahrnuje okolní svět. Kdyby se ti zdálo, že takové exercicie nepotřebuješ, uvědom si, že se do této obnovující duchovní samoty uchýlila i Matka Boží Panna Maria.

První ovoce, které můžeš získat v tomto soustředěném společenství, je dar *jednomyslné modlitby*.⁽³⁾ Je to jednomyslnost těch, kteří se *navzájem milují*. Takové společné modlitbě Otec neodolá.⁽⁴⁾ Bylo to právě na tomto místě, kde nás Ježíš večer před svým utrpením učil modlit se *v jeho jménu*.⁽⁵⁾ Co to znamená - obracet se na Otce v Ježíšově jménu? To znamená ztotožnit se s ním, tedy prosit tak, jako prosil On, a prosit o to, oč prosil On, modlit se na jeho místě, zcela ve shodě s ním. Rozhodující tedy není tvoje touha, tvoje zalíbení či přání, ale především úplná shoda a sjednocení s jeho vůlí. Nemusíš se však bát, že tě to nějak omezuje, že se tvé zájmy dostávají na vedlejší kolej. Je tomu ve skutečnosti právě naopak. Pán tak tvoji modlitbu pozvedá ze zcela soukromé roviny, aby jí dal prvořadý význam a důležitost a připojil tě tak ke své velekněžské modlitbě, *aby všichni byli jedno*.⁽⁶⁾ Záleží mu na tom, abychom se *navzájem milovali*, takže nevidíme v prvé řadě jen sebe a své soukromé zájmy, ale myslíme *v jednomyslné modlitbě* spolu s ním na vážné potřeby všech, tak jak leží na srdci jemu samému.

Aby ses takové modlitbě naučil, posílá ti tu nejlepší učitelku *jednomyslné modlit-*

by - Pannu Marii. Ona se již před několika desetiletími dokonale sjednotila s Boží vůlí ve své nejpokornější modlitbě. Jelikož se tak odevzdala zcela k dispozici Bohu, seslal na ni Otec již tehdy *plnost svého Ducha*, a to nikoliv pro její osobní uspokojení, ale k prospěchu a spáse celého lidského rodu. Mohl tak *učinit velké věci* nejen v ní a pro ni, ale *pro všechna pokolení, pro všechny, kdo se Boha bojí*. Maria se svou jednomyslností stala nástrojem, aby se *rozpo- menul na své milosrdenství, povýšil ponižené a hladové nasýtil dobrými věcmi*.⁽⁷⁾

Vstup do její školy a popros ji, aby tě naučila, jak se máš opravdu modlit. Účinnost tvé modlitby bude záviset od tvé velkodušnosti. Nejde tu přece jen o tebe. Ta přemíra darů Ducha Svatého, které máš přijmout, je součástí Božího plánu, protože mají sloužit *od pokolení do pokolení těm, kteří se ho bojí*. Abys nezůstal u toho, že bys shromažďoval jen pro sebe, modlil se Ježíš za tebe na tomto místě, abys *přinášel užitek a ten užitek aby byl trvalý*.⁽⁸⁾ Všichni ti, které tu vidíš shromážděné kolem jeho Matky, souhlasí bezvýhradně, aby *se jim stalo podle jeho slova*, tak jak ona souhlasila, když poprvé přijala Boží Ducha.

Náhle se ozval hukot a naplnil celý dům. Je ta pravá chvíle, abys vzdal svrchovanou úctu celé Nejsvětější Trojici. Vzdej díky Otci za nesmírný dar jeho nejsvětějšího Ducha, děkuj Synu, že tak připravil naplnění svého slibu, a děkuj i božskému Utěšiteli, že přichází, *aby obnovil tvářnost země*.⁽⁹⁾

Tento božský vítr nenaplnil svým hukotem jen dům, ale celé město. Je čas vyjít ven. Spočítej, můžeš-li, ty velké zástupy *zbožných židů ze všech možných národů*, které sem svedl Boží Duch, aby uslyšeli *radostnou zvěst*. Nejenže si je povolal ze všech končin okolního světa, ale postaral se i o to, aby všichni správně porozuměli slovu, které je pro ně připraveno. Je to přesně tak, jak to slíbil Pán, když před devíti dny odcházel k Otci: *Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky..., vypijí-li něco jedovatého, neuškodí jim to, na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se*.⁽¹⁰⁾ Apoštolové jsou si toho plně vědomi a s profesionální samozřejmostí v pokorné služebnosti rozdávají z přijatých darů, které budou působit od pokolení do pokolení, až dospějí až k nám.

Pán splní své sliby i ve třetím tisíciletí. Přimlouvá se za nás u Otce a Otec nám rozděljuje rozmanité dary svého Ducha. Dále však platí i Ježíšova podmínka: působí

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,1-11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení - 1 Kor 12,3b-7.12-13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium - Jan 20,19-23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

v těch, kdo **uvěřili**. Pane, na přimluvu své Matky rozmnož moji víru, abys mohl ve mně působit tak, abych byl užitečný.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Sk 1,14; ⁽²⁾ Sk 1,4; ⁽³⁾ Sk 1,14;

⁽⁴⁾ srov. Jan 15,16n; ⁽⁵⁾ Jan 14,14; 15,16;

⁽⁶⁾ Jan 17,23; ⁽⁷⁾ srov. Lk 1,46-55; ⁽⁸⁾ Jan 15,16;

⁽⁹⁾ Žalm 104,30; ⁽¹⁰⁾ Mk 16,17n.

Korunka k Duchu Svatému

Bl. Helena Guerra

Přijď, **Duchu moudrosti**, odluč nás od pozemských věcí a vlij nám lásku a chuť po věcech nebeských.

Otče svatý, ve jménu Ježíše Krista sešli svého Ducha a obnov tvář země. (sedmkrát)

Přijď, **Duchu rozumu**, osviť naši mysl světlem věčné pravdy a obohať ji o svaté myšlenky.

Otče svatý, ve jménu Ježíše Krista sešli svého Ducha a obnov tvář země. (sedmkrát)

Přijď, **Duchu rady**, učiň nás učenlivými k tvým vnuknutím a veď nás cestou spásy.

Otče svatý, ve jménu Ježíše Krista sešli svého Ducha a obnov tvář země. (sedmkrát)

Přijď, **Duchu síly**, dej nám sílu, vytrvalost a vítězství v bojích proti našim duchovním nepřátelům.

Otče svatý, ve jménu Ježíše Krista sešli svého Ducha a obnov tvář země. (sedmkrát)

Přijď, **Duchu vědění**, buď učitelem našich duší a pomáhej nám uvádět do praxe tvé učení.

Otče svatý, ve jménu Ježíše Krista sešli svého Ducha a obnov tvář země. (sedmkrát)

Přijď, **Duchu zbožnosti**, přijď a přebývej v našem srdci, přivlastni si je a posvěť všechny jejich city.

Otče svatý, ve jménu Ježíše Krista sešli svého Ducha a obnov tvář země. (sedmkrát)

Přijď, **Duchu bázně Boží**, kraluj nad naší vůlí a učiň, abychom byli vždy připraveni snést raději všechno zlé, než abychom zhřešili.

Otče svatý, ve jménu Ježíše Krista sešli svého Ducha a obnov tvář země. (sedmkrát)

Ve spisech svaté karmelitky Marie Magdalény z Pazzi († 1607) je tato výpověď: „Duch Svatý vstupuje do duše poznamenán pečeti, kterou je Krev Slova, zabitého Beránka. Ba ještě více, tato krev ho pobízí, aby přišel, i když Duch sám vychází a touží přijít!“

Přijímáme Ducha Svatého z Kristových ran. Je to proud krve, která se přelévá ze Srdce ukřižovaného Pána do našich srdcí.

Velmi výmluvně je to znázorněno v letničním okně rezenského dómu od prof. Josefa Oberbergera. Biskup Guggenberger

dechnutím odevzdal svého ducha Otci a také své Církvi.

Duch Svatý je tedy sám život Ježíše Krista. Vypustil svého Du-

skou hmatatelnou přítomnost, abys mohla přijmout toho, který je v Otci a který ti chce být ve skutečnosti svého Ducha blíže, než by mohla být jakákoliv jiná smyslová nebo citová zkušenost.

Také Jan Pavel II. říká ve své encyklice „Dominum et vivificantem“, že Zmrtvýchvstalý dal učedníkům jasně najevo, že přijmou Ducha Svatého na základě jeho utrpení a smrti. Daruje jim svého Ducha skrze rány svého ukřižování: „Ukázal jim své ruce a svůj bok. V síle tohoto ukřižování jim může říci: *Přijměte Ducha Svatého*“ (Jan 20,20.22).

Letnice: Duch z ran Ježíše Krista

o tom píše: „Před Otcovou hrudí visí vtělený Syn v kněžském rouchu na velkém krvavě rudém kříži. U paty toho kříže, na který je povýšen věčný Velekněz Ježíš Kristus, je vidět postavu Ducha Svatého v podobě holubice a ten mohl být vylit teprve poté, co Kristus zemřel. Tak je obrazem zprostředkováno ústřední poselství Bible: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozemého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*“ (Jan 13,16).

Poselství, že Ducha života přijímáme ze smrti Ježíše Krista na kříži, je zvláště výrazně vyjádřeno v Janově evangeliu.

V kapitole 16,7 označuje sám Pán svou smrt jako podmínku pro konečný příchod Ducha Svatého: *Je pro vás dobré, abych já odešel, Neodejdu-li, Utěšitel k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.*

A opravdu, Jan vypráví o Ježíšově smrti tak, že je to zřejmé: tím, že umírá, jeho Duch přichází k nám. V doslovném překladu se praví: „Pak sklonil hlavu a předal ducha (tradidit spiritum)“ (19,30). Toto předání má dvojí směr: s posledním vy-

cha, aby nám ho daroval. V něm vstupuje do nás on sám. Umírá, aby nyní žil ve svém mystickém těle. Přichází k nám, aby nám byl ještě blíže, tak jak to řekl: *Jdu, a přijdu zase k vám.* To znamená: „Odcházím, abych tak mohl přijít k vám.“

Jestliže tedy z lásky si počíná tak, že odchází, aby k nám mohl přijít v Duchu Svatém, požaduje od nás Pán stejnou víru a stejnou nezištnost a obětavost lásky, jakou tehdy žádal od Marie Magdalény: *Nezadržuj mne...* (Jan 20,17). Opusť moji pozem-

Jestliže je nám Duch Svatý darován takto z kříže, pak to pro nás znamená: Můžeme ho přijmout jen tehdy, když stojíme pod křížem a přijímáme ho tím více, čím blíže kříži stojíme.

Jestliže nás Pán v našem životě různým způsobem táhne do blízkosti kříže, je to jen proto, že nás chce více obdarovat svým Duchem. Neboť tento Duch, který vychází z proboděného Srdce, vstupuje nejraději do zraněného srdce.

A On, který je jediný život Ježíše Krista a který přechází na nás, formuje nás vždy do podoby toho, který se z lásky obětoval na kříži.

Vstupní citát svaté Marie Magdalény z Pazzi končí modlitbou, ve které se praví: „Duchu Svatý..., tvorové tě potřebují pro onu krev, kterou prolil jednorozemý Syn... Ty přebýváš v tvorech, kteří v sobě dávají působit krevi Slova a stávají se tak pro tebe tvým důstojným příbytkem. Přijď, Duchu Svatý!... Přijď a odstraň vše, co brání, abychom tě mohli přijmout.“

*Z Directorium spirituale,
Řezno*

Přeložil -lš-

Člověk je bytost složená z těla, které má mnoho smyslů a údů, a z duše, která je vlastním životním principem těla. Je to duše, co dává tělu život a činnost v oblasti zraku, hmatu, sluchu, citění atd., zatímco ona sama má své vlastní aktivity: myslí, chce, miluje, ví o své existenci, vlastní, tzn. má inteligenci, vůli a je svobodná ve svém rozhodování.

Člověk je tedy rozumný a svobodný živočich, bohatě obdařený základními lidskými schopnostmi, které mu umožňují vyvíjet kompletní činnost. Není osamělým ostrovem. Jeho svoboda přichází do styku se svobodou jiných lidí jemu podobných.

Může v sobě probudit jak umírněnost, tak sílu, stejně tak spravedlnost a moudrost, především když přichází do styku s těmi, kteří ho obklopují.

Ale v Božím plánu člověk není člověkem podle Stvořiteleova záměru, jestliže nemá také další zvláštní dary, které přicházejí shůry.

Velký Boží plán

Pochválen buď Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými dary, protože jsme spojeni s Kristem. V něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce.

Ze svobodného rozhodnutí nás totiž předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu.

(Ef 1,3-10)

Křesťan je tedy bytost, která kromě hmotného těla a duchovní duše vlastní milost vlitou Duchem Svatým skrze křest. K přirozenému řádu přistupuje řád nadpřirozený.

Milost nás neodděluje od života na tomto světě, ale umož-

ňuje nám žít svatě ve všech situacích každodenního života a v rozvíjení lidských ctností.

Svatý Petr nás ujišťuje, že jsme povoláni od Boha, abychom měli účast na Boží přiro-

zenosti (2 Petr 1,3-4): je to bytí prostoupené božským životem, které nás určuje, abychom viděli Boha a radovali se z něho, který právě proto chce, abychom byli jeho svatými a neposkvrněnými dětmi.

Aby se křesťan takto mohl rozvíjet, potřebuje ctnosti a nadpřirozené dary. Tak se každý dobrý lidský skutek může odít do nadpřirozenosti, protože Bůh nám v tom pomáhá. Svátý Pavel píše: *Když jste byli pokřtěni v Kristu, jste oděni v Kristu (Gal 3,27).*

Působení Ducha Svatého

S nadpřirozenými ctnostmi je náš růst pozvolný, dokud se nepřipojí dary Ducha Svatého. Nevíme, zda nám Duch dává nejdříve své ctnosti a pak dary, protože Duch vane, kam chce. Když Duch působí skrze své dary, růst křesťana není pomalý a postupný, nýbrž dospěje snadno a rychle k vrcholům svatosti. To vidíme na mnoha světcích, kteří jsou

pozorní a odvážní v naslouchání Duchu Svatému.

Dary Ducha Svatého zdokonalují víru, naději a lásku. *Duch svatý vás dovede k úplné pravdě (Jan 16,13).* Tak je Duch Svatý

pro křesťana ustavičnou silou a dává mu neporušitelnou radost a podobnost s Bohem.

Dary Ducha Svatého

První verše prvního listu svatého Jana nám odhalují veliké tajemství člověka, který oděn

v Ducha Svatého má možnost dospět k samotnému Bohu. Jan nám říká, že v Ježíši Kristu, kterého apoštolové viděli, slyšeli a dotýkali se svými rukama, viděli, slyšeli a dotýkali se samotného pravého Boha. Apoštol, miláček Páně, nás tak zve, abychom učinili podobnou zkušenost.

„EKONOMICKÁ“ HODNOTA PRÁCE MATKY

Dvě studie se zabývaly problémem společenského významu mateřské role a dospěly k překvapujícím závěrům: každodenní práce matky v domácnosti má roční hodnotu 105 000 €. K tomu výsledku dospěli američtí experti. Vedoucí výzkumu Bill Coleman řekl, že tyto ženy nejsou jen „matky“. Jejich týdenní pracovní zatížení představuje v průměru 91 hodin. Technická univerzita v Darmstadtu prokázala, že akademicky vzdělané pracovnice s dětmi jsou pracovně úspěšnější než jejich kolegyně bez dorostu. Jejich práce v domácnosti rozvíjí jejich organizační talent a jiné kompetence, které jsou významné pro výkon povolání. Zvláště úspěšné jsou ty vědecké pracovnice, které mohou při péči o dítě uplatnit pružnou pracovní dobu. K podobným výsledkům dospěla Evropská akademie pro ženy v politice a hospodářství v Berlíně, která provedla šetření u 500 žen ve vedoucích postaveních. Tyto ženy velice těží ze zkušeností, které získaly při výkonu mateřského poslání.

Slovo, které existovalo od počátku, od věčnosti, jsme slyšeli. Pochopili jsme signály, které přišly z nehmotného světa. Slovo zaznělo na světě a my jsme pochopili, odkud přišlo, co nám říká a jak si ho máme osvojit. Proto jsme ho nejen slyšeli, ale také viděli naším zrakem, rozjímali o něm a dotýkali se našima rukama. Apoštolové byli naplněni Duchem Svatým, to znamená jeho dary a jeho ctnostmi.

Modleme se

Prosme Ducha Svatého, aby sestoupil na nás s velkou účinností.

Věříme, že náš Pán Ježíš Kristus byl ukřižován a žije skutečně v Eucharistii a je také přítomen v našem bližním.

Přijímáme Otcův plán, který chce, aby Kristus byl srdcem světa, abychom mohli překročit každé pomyšlení a každé přání a vstoupit do rodiny Nejsvětější Trojice.

Duchu Svatý, pomáhej nám milovat také nepřátele a vždy jim odpouštět.

Děkujeme, že se můžeme těšit z pohledu na všechny krásné věci, tebou stvořené: moře, hory, louky, květy i hvězdy.

Duchu Svatý, dodej nám odvahy, abychom byli pro všechny svědky, že pravý život, Ježíš Kristus, se zjevil celému světu.

Skrze víru a jiné tvé dary, Duchu Svatý, jsme viděli milovaného Syna, kterého Otec poslal na tento svět jako jediného Spasitele.

Hlásejme všem, co jsme viděli a slyšeli a čeho jsme se dotýkali v tajemství víry, že Syn Boží přijal lidské tělo, abychom na tomto těle měli účast a byli určeni k nesmrtelnosti.

Přijď, Duchu Svatý, se svými dary, dej, abychom mohli předem zakoušet velké tajemství Otce a Syna: dotýkat se, vidět a slyšet Lásku, nyní i na věky. Amen.

Z Maria Ausiliatrice 2/2005
přeložil-lš

Ježíš řekl Martě: „Já jsem vzkříšení a život... Věříš tomu?“ A podobně se ptá apoštolů: „A co vy věříte, že já jsem?“ Je to otázka na osobní, existenciální vztah k osobě Ježíše Krista. Jde o objev „něčeho většího“ mezi námi, něčeho, co nás zajímá na osobě, která nese jméno Kristus. Musíme zde rozlišit tři faktory, které dovolují „něco většího“ přiznat jen jediné osobě a které jsou základem osobního existenciálního vztahu k jedinému člověku na světě, který mohl o sobě prohlásit: „Já jsem Cesta, Pravda a Život.“

První podmínka: svoboda

Svoboda není nějaká neutrální věc, nýbrž spočívá v tom, že uchopíme dobro. Svoboda spočívá ve sklonu a zaměření na to, co je pravé, krásné, správné a dobré, tedy i na lásku, a nikoli v tom, že můžeme zvolit to či ono, jak se to někomu hodí, nebo jak nám to sugeruje všeobecná mentalita. Akt svobody je setkání s pravdou. Svoboda je příklonění se k pravdě, protože mě přitahuje, protože mi odpovídá, a proto se mi jeví jako dobrá. Obsah svobody tvoří tedy to, co je pravdivé, krásné a dobré. Svoboda je uznání a shoda mezi skutečností, kterou potkáváme, a naším sklonem k dobrému, který je v nás, respektive v očekávané štěstí, které je pro nás určující (zaměření ke zlu je zaměření k dobru, které ztratilo svou rovnováhu). Když máme něco před sebou, co odpovídá potřebě pravdy, krásy a dobra, které je pro nás určující, pak v tomto uskutečnění je svoboda.

Když tedy stojím před oním „Větším“, před Ideálem, který stojí mezi námi jako přítomná skutečnost toho, k čemu jsme byli stvořeni a k čemu směřujeme, tak je svoboda tou první podmínkou, která musí být vytvořena. Když tedy určení a ideál mezi námi zazáří, i třeba jen slabě, musí svoboda souhlasit. Ona však může také nesouhlasit. Jaké jsou to námitky, které odrazují od udělení

souhlasu? Proč nám připadá těžké souhlasit s tím, že Bůh ví, co od nás žádá, že máme souhlasit s „někým Větším“ mezi námi, s Kristem? K tomu je třeba udělat dvě poznámky:

a) Prvním úkonem svobody je prosit

Vzpomínám stále na to, jak jsem jednou v páté třídě gymnázia zabloudil v lese u Varese. Čím rychleji se sklánělo k večeru a já jsem ze všech sil chtěl najít cestu domů (chtěl jsem mít určení), tím více jsem ztrácel v lese orientaci. Nakonec jsem začal volat o pomoc, až mi po dlouhé době odpověděl nějaký lidský hlas. Volání bylo prvním úkonem mé svobody. V tom okamžiku mě přepadala hrůza z nicoty a smrti, tzn. z noci v lese, a touha po životě: chtěl jsem se vrátit domů. Přání opět najít cestu a vrátit se, ano, čekání na to se stalo podstatou mé svobody a já jsem proto křičel. Otázka, volání, to byl první úkon mé svobody.

Když jsem tedy postřehl přítomnost tohoto „Většího“, tohoto určení, když jsem postřehl, že se jmenuje Kristus, a neřeknu „Přijď!“, když se neptám a neprosím, pak zrazuji sám sebe. Odporuji sám sobě, protože jsem udělal zkušenost a nálezkem pravdy. Jistě, nevím, kterou cestou mám jít, jak mám pokračovat, ale jedno je vždy možné: volat „Přijď!“ Neptat se znamenalo by obelhávat sám sebe, stát se lži: neuznat pravdu. Je to jako v Ezopově bajce o lišce a hrozu, který je moc vysoko, takže ho liška nemůže vlastní tlapou dosáhnout, a proto si řekne: „On neexistuje“, nebo „Je kyselý!“, místo aby použila vhodné prostředky jak ho dosáhnout. Například vzít si žebřík.

Proto základní pravidlo, které můžeme dát každému, je to,

Zvláštní příhoda

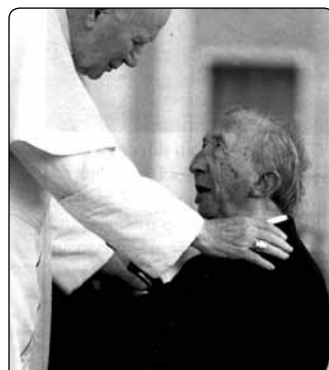
Z přednášky k mládeži v La Thuile, srpen 1991

aby začal den prosbou, tedy prosbou, nikoliv opakováním nějaké formule. Slova „Přijď království tvé“, nebo „Buď vůle tvá“ je možné opakovat také jako formulku. Ona slova se však musí stát opravdovou prosbou.

b) Proba je opakem moralismu

Proba je opakem moralismu, protože je svobodná a nezávislá ode všech vnitřních a vnějších podmínek a musí být vyslovena nezávisle na představě určitých výsledků, samozřejmě nikoliv pokud jde o představu toho posledního výsledku. Avšak nezávisle na naší představě, na našich podmínkách: „Chci, aby se to ráno stalo!“

Vzpomeňme si, co se stalo, když se Ježíš ptal Petra: „Miluješ mne?“ a on odpověděl: „Ano, ty víš, že tě miluji.“ Petr byl v tom okamžiku v překerní situaci, protože nedávno zradil Ježíše a mohl by ho zradit opět v dalším okamžiku. Z hloubi svého srdce však volal: „Přijď! ... Mohu tě tisíckrát zradit, ale přesto

Poslední setkání Mons. Giussaniho s Janem Pavel II. na Svatopetrském náměstí v Římě 30. května 1998

volám: Přijď!“ Proba je první úkon svobody, protože je nezávislá na všem, co nás podmiňuje. „Ano“, které je tak vyjádřeno, je hlubší než všechny omyly.

Proti tomu „Většímu“, který je mezi námi, který je větší než všechny zájmy jednotlivců, před

tímto Ideálem, kterému s třese- ním dáváme jméno Kristus, *se svoboda nemusí ničím zaštitit, nepotřebuje stavět žádné podmínky.* První jednání, nebo lépe – jediné pravé jednání je křik chudého a prosba, která nemá podmínky: „Přijď!“ Mohu být ještě větší darebák, než jsem, plný špatností, ale odpovídám jako svatý Petr: „Ano, ty víš, že tě miluji.“ Proba „Přijď!“ je hlubší než všechno ostatní. „Věříš tomu?“ První faktor, který je třeba uplatnit, je tedy naše svoboda. „Ano“, to je prosba: „Přijď!“

Druhá podmínka: Nikoliv dějiny, ale událost

Kdybych se nesetkal s mladými, kteří při tom, co jsem jim říkal, měli vyjevené oči jako při velkém překvapení, kdybych to nezažil bez vlastní zásluhy, kdybych tím nebyl sám zasažen a kdybych neměl tento doprovod na své cestě a kdybys ty nebyl potkal tento doprovod na cestě, zůstal by Kristus pro mne i pro tebe jenom slovo, předmět teologických úvah, v nejlepším případě výzvou k obecnému a zamlženému pietismu, který žije ze strachu z hříchu a vyjadřuje se jako moralismus.

Druhým předpokladem je tedy *událost, nikoliv dějiny, ale zvláštní událost:* „Mistře, kde bydlíš?“ – „Poď, a uvidíš.“ Nebo: „Ty jsi Šimon, syn Jonášův. Budeš se jmenovat Petr.“ A řekl to s pohledem, který odhadl jeho charakter, a dal mu jméno, které, jak bylo tehdy zvykem, znamenalo nové poslání. A kdo ví, jak zareagoval onen „mafíán“, když se Ježíš na něho zahleděl a řekl mu: „Matouši, následuj mne!“ Nebo si představme tu scénu, když řekl Zachaeovi na stromě: „Jdu k tobě domů.“ Setkání!

Událost spočívá v setkání. Když někdo jezdí denně v nacpa-

né tramvaji, nedojde k žádné události. Ale když někdo řekne uprostřed těchto lidí: „Bože, obětují dnešní den za všechny tyto lidi“, dojde k události, protože tramvaj dostala ideální význam.

Druhou podmínkou je tedy „událost“, Bez takové události, tzn. bez takového setkání, zůstala by naše svoboda – Kristus – jen dobrem sama v sobě. Nebyl by uznán jako Ideál, jako určení, které nás má vyléčit z naší strnulé vůle ke zmatku.

Událost je společenství na cestě. Protože to, co nezůstává, co nemá trvání, není setkání, nýbrž jen dotek dvou tělísek prachu, který zvířil vítr. Naše událost „je“ společenství. Společenství na cestě, ve kterém pokračuje velké společenství Toho, který je mezi námi, toho „Většího“, Ideálu, určení, které se jmenuje Kristův doprovod na cestě.

Naše společenství na cestě je tedy místo, které uschopňuje k osobnímu „Ano“ svobody. („Věříš tomu?“) Jinak řečeno: Základní podmínkou k vyslovení „Ano“ je svoboda jakožto žízeň po štěstí, po naplnění, jako předtucha pravdy a shody, která je předpokladem našeho soužití (jinak by bylo nerozumné zůstat spolu). Ale společenství na cestě, tedy událost, která se skládá z různých setkání, je místo, kde toto „Ano“ svobody je možné (jako odpověď na Kristovu otázku). Kdybych toto „Ano“ nevyslovil, byl bych podvodníkem ve společnosti a obelhával bych sám sebe.

Třetí podmínka: Dar Ducha Svatého

Proč má člověk tvořivost a silnou citovost? Kde je zdroj elánu, který mi umožňuje souhlasit? Když má někdo takovou citovost, je vždy po ruce k splnění úkolu, je doma mezi přáteli, v každé společnosti. Protože každá schopnost je zde pro úkol. Odkud však pochází tato afektivita? Dává si ji ten, kdo ji má? Nikoliv, nachází ji již předem, přichází z hlubších koře-

nů jeho bytí. Když říká „Já“, říká to s velkou afektivitou a tvořivou silou, která je pro něho příznačná. Naše afektivita pochází z oné energie, která tvoří všechny věci: afektivita je darem Ducha Svatého. Ona božská energie, která všechny věci povolala z nicoty k bytí a skrze kterou všechny věci dostaly svou podstatu, se nazývá Duch. On proniká stvořené věci a stále znovu je tvoří, aby znovu povstaly ze smrti, tzn. aby překonaly hranice. To, co hýbá naši afektivitou, je Boží energie, Určení, Ideál, ono „Větší“, které je mezi námi: Kristus, který vládne dějinám a říká: „Sešli vám Ducha.“ Proto nikdo nemůže říct „Přijď!“, leda v Duchu Svatém. *Duch sám ve mně probouzí afektivitu, první krok ke svobodě* (srov. Řím 8,19–27; 1 Kor 2,1–16).

Co uvádí do pohybu skutečnost, slunce, zemi, ale také naše jednání a události? Co řeší zmatky ve zvláště absurdních situacích a dělá je průhlednými, dovoluje, aby se staly cestou, ukazatelem, cestou pro toho, kdo uznává Krista a říká: „Ano, věřím“? Pro toho, kdo říká „Věřím“, se všechny zmatky a okolnosti stávají cestou. Je to Duch Kristův, Energie, se kte-

rou Kristus prostupuje čas a prostor a vede svět k jeho určení, kterým je On sám, ke svému poslednímu zjevení (srov. Ef 1; Jan 5,26–27; 19,5–15). Proto označujeme Ducha Svatého také jako Tvůrce a Dárce života. Podivuhodné výrazy ve *Veni Creator Spiritus* popisují tento životodárný Pramen, ze kterého náš život získává napětí, z něhož se vyvíjejí myšlenky, radostné objevy a díla. Svobodu jako přitahání a souhlas k pravdě nemáme ze sebe, stejně jako ne události, jako společenství na cestě, ve kterých se mi sděluje smysl mne samého (bez společenství na cestě by mi můj význam zcela zmizel). Obojí vyrůstá z Ducha. Podstatné jsou dary Ducha: to, co se s námi děje, je nám dáno. Proto nazývá Kristus Ducha také Utěшитelem. On neodstraňuje podmínky, ve kterých žijeme, nýbrž naplňuje je životem a útěchou – *solatium*. Radost je předtucha naplnění.

Tři důsledky, které jsou lidsky nevymyslitelné

Vděčnost. Můžeme Kristu jen ze srdce děkovat, že se stal naším viditelným průvodcem. A tato událost rozděluje lidi kulturně a fyzicky, je to velké rozlišování.

SATANOVO DÍLO

Bývalý satanista Vince Marhal vystoupil spolu s křesťany na Maltě s protestem proti filmu „Sacrilég“, který je natočen podle knihy D. Browna, „Šifra Mistra Leonarda“. „Všechno zlé, tak jako tento útok proti Ježíši Kristu, představuje něco satanského.“ Je to nehorázné urážení Ježíše Krista. I když násilí, jakým muslimové odpověděli na karikatury Mohameda, nebylo správné, nicméně bránili to, co je jim svaté. „Mohu připustit, aby mě někdo urážel, a mám přitom zůstat neutrální?“

SÁZKA S TELEVIZÍ

Farář ve výslužbě Hartmut Preß vyzval 8 německých televizních stanic k sázce, že každé vyplatí 1 000 €, jestliže se dokážou celých 24 hodin v předvánoční sváteční den vystříhat v programech všech vražd a násilí. Stanice odpověděly, že je jim to líto, ale násilí musí zůstat neoddělitelnou součástí jejich programů. Stanice pokládají za svou povinnost uspokojit všechny divácké zájmy. Zklamání farář chce ušetřené prostředky věnovat na sociální účely a na iniciativy, které vedou k nenásilnému řešení konfliktů. Ve hře zůstává ještě stanice ZDF, která své rozhodnutí oznámí až na podzim.

Když nevycházíme z této vděčnosti, pak je v nás všechno nesnesitelné „falešné“. Jakou dimenzi vytváří ten, kdo vychází z této vděčnosti vůči Kristu, jí a pije, bdí a spí, miluje a odpouští, pracuje a odpočívá? Tvoří dimenzi *gratuity*, tzn. dimenzi, ve které je člověk konečně člověkem.

Z ní vychází tvořivá síla a radost. Z ní vychází plodnost. Plodnost vzniká jen z vděčnosti.

Příslušnost. Když tak prožívám dimenzi vděčnosti, jak si potom rozumím? Čím potom jsem? Přísluším k tomu, který mě činí vděčným, k tomu, který mě dosud vedl. Výraz vděčnost je příslušnost k události Krista. Tato událost nese jeho jméno, ale znamení tohoto jména je naše společenství na cestě, setkání, které se uskutečnilo. „Tvé znamení a tvé jméno jsou totéž.“ K tomu přistupuje něco důležitého: jestliže přísluším, to znamená, že mě něco jiného vede. Poslušnost je zákon života. *Hospodine, můj pohled se nevyvyšuje* (Ž 131).

Špatné se obrací k dobrému. Velkým důkazem, že naše cesta je božská, tzn. že Bůh je s námi a že Kristus je Bůh, je skutečnost, že tato příslušnost všechno obrací v dobré. Všechno se stává cestou ke Kristu, i zlo, i vlastní špatnost. A tato skutečnost je tak božská, že je ještě vznešenější než stvoření z ničeho.

Tyto tři jmenované důsledky určují naši antropologii: že máme chápat sami sebe jakožto vděčnost, sebevědomí jako příslušnost a vztah ke všem věcem prožívat jako něco dobrého.

Až do tohoto bodu může „Já“ dozrát a vyrůst a identifikovat se s horizontem světa.

To všechno je výlučně Boží dar: vděčnost je Boží dar; i uznání své příslušnosti je umožněno jen božskou přítomností; a konečně že všechno působí k dobrému, může způsobit jen božská síla, která se nazývá božský Vykupitel Ježíš Kristus.

*Z 30giorni 7/1992 přeložil-lš
(Kráceno)*

Našla jsem živého Ducha

SVĚDECTVÍ

Bylo mi 19 let, když jsem byla o velikonoční noci 2001 pokřtěna. Tu noc jsem přijala také biřmování a přistoupila jsem k prvnímu svatému přijímání.

Jsem Američanka a moji rodiče patřili k svobodomyšlné mládeži inspirované mentalitou hippies 68', která hledala svobodu a odmítala jakékoliv omezování. Moji rodiče, kteří vlastnili farmu s ovce, chtěli, abych byla šťastná, nechtěli mě však přivést k církvi ani k Bohu, protože obojí odmítali. Již jako dítě jsem pocítovala jakousi touhu, ale netušila jsem, odkud přichází. Byla to dlouholetá cesta bolestného hledání. Pak jsem za souhry určitých okolností začala chodit do katolického kostela a ke svému překvapení jsem tam našla živého Ducha, opravdu živoucího Ducha. Poznala jsem, že jde žít nejen pro sebe, ale také pro druhé lidi, a to mě velice oslovilo.

Nakonec jsem odešla do Salcburku a tam jsem rok studovala na hudební škole. Moje touha patřit ke katolické církvi ještě více vzrostla a já jsem se nakonec rozhodla k formálním krokům. Chodila jsem pak rok na výuku katechismu. Byl to rok mnoha bojů a netrpělivosti.

Pak konečně nadešla noc, ve které jsem před takřka 1 000 lidí vyhlásila: *Věřím!* Věřím, a věřím totéž, co věřili lidé již před dvěma tisíci lety. Neprožila jsem v té chvíli nějaký vnitřní ohňostroj, ale přijala jsem do sebe hlubokou radost. Náhle jsem byla součástí této Církve a bylo to pro mne jako veliký sen. Tehdejší arcibiskup Eder mě křtil a biřmoval. Byl stejně nadšen jako já. Bylo to nádherné. Při letničním setkání v Salcburku 2001 jsem se setkala s mnoha mladými věřícími. Mohla jsem vidět, jak je Církev krásná.

Před křtem jsem si myslela, že už vím všechno, co mám o katolické víře vědět. Ale teď prožívám, jak mnoho nového je stále ve víře. Někdy je pro mne těžké pochopit, proč jiní lidé nemohou pro sebe objevit krásu Církve a její bohatství. Ale nicméně vím, že svůj život, který dříve nebyl krásný, jsem mohla změnit, a proto to musí být možné i pro druhé lidi.

Amanda

Svatý otec se 15. října 2005 setkal na náměstí Svatého Petra s italskými dětmi, které toho roku přistoupily k prvnímu svatému přijímání. Odpovídal na otázky dětí způsobem, který může poučit nejednoho dospělého.

Ondřej: *Milý papeži, vzpomínáš si ještě na den svého prvního svatého přijímání?*

Především bych vám chtěl poděkovat za tento svátek víry, který mi poskytuje, za vaši přítomnost a za vaši radost. Pozdravuji vás a děkuji za objetí s některými z vás, které samozřejmě symbolickým způsobem platí vám všem.

Nyní k tvé otázce: Na den svého prvního svatého přijímání si vzpomínám velmi dobře. Byla to krásná neděle v březnu 1936, te-

Chtěl bych říci dvě věci. Přirozeně, nemusíš se zpovídat před každým svatým přijímáním, pokud se nedopustíš těžkého hříchu, ze kterého se musíš vyzpovídat. Není

Víra je prostá a rozumná

Setkání Benedikta XVI. s římskými prvokomunikanty

dy před 69 lety. Byl slunečný den, kostel byl krásně vyzdoben; vzpomínám si na hudbu a mnoho jiných krásných věcí. Bylo nás asi 30 chlapců a děvčat z malé obce, která měla kolem 500 obyvatel. Ale uprostřed mých radostných a krásných vzpomínek stojí myšlenka, že jsem pochopil, že do mého srdce přišel Ježíš, že navštívil právě mne a že v Ježíši je ve mně sám Bůh. A že je to dar lásky, který má větší cenu než všechno ostatní, co nám může darovat život.

Tak jsem byl naplněn nadmíru velkou radostí, že ke mně přišel Ježíš. Pochopil jsem, že nyní pro mne začal nový úsek života: měl jsem devět let a nyní bylo důležité zůstat tomuto setkání, tomuto přijímání věrný. Slíbil jsem Pánu, jak jen jsem mohl: „Chtěl bych být vždy tvůj.“ A prosil jsem ho: „Ale především buď ty se mnou.“ Tak jsem šel svou cestou životem. Bohu díky, Pán mě vzal za ruku, a to i v těžkých situacích. A tak se stala radost z prvního svatého přijímání počátkem společné cesty.

Doufám, že i vaše první svaté přijímání, které jste přijali v Roce Eucharistie, se stane počátkem vaší celoživotní radosti s Ježíšem, počátkem společné cesty, protože když jdeme s Ježíšem, postupujeme vpřed a život se stává dobrým.

Livie: *Svatý otče, před prvním svatým přijímáním jsem se zpovídala. Pak jsem se častěji zpovídala. Chtěla bych se tě zeptat: Musím se zpovídat pokaždé, když jdu k svatému přijímání? I když jsem se dopustila stejných hříchů? Protože vidím, že jsou stále stejné.*

tedy nutné zpovídat se před každým svatým přijímáním. To je první bod. Je to nutné jen v tom případě, že se opravdu dopustíš těžkého hříchu, když jsi Ježíše těžce urazila, takže jsi zrušila přátelství s ním a musíš ho znovu navázat. Jen v tom případě, když někdo žije ve stavu „smrtného hříchu“, tzn. těžké viny, je nutné se před svatým přijímáním vyzpovídat. To je první bod.

Druhý: Jak jsem již řekl, není nutné zpovídat se před každým svatým přijímáním, ale je nutné zpovídat se pravidelně. Ano, to souhlasí, naše hříchy jsou převážně stejné, ale my také čistíme svůj byt, i když nečistota je stále stejná, abychom ho měli čistý, jinak se špína hromadí, i když ji třeba hned nevidíme. To platí i pro duši, i pro moji.

Když se nezpovídám, zanedbávám duši a nakonec jsem spokojen sám se sebou a ani nevím, že mám usilovat, abych byl lepší a postupoval vpřed. A toto očišťování duše, které nám Ježíš daruje ve svátosti pokání, nám pomáhá, abychom měli bdělé, vnímavé svědomí a jako lidé dozráli k duchovnímu náhledu na věci.

Tedy dvě věci: Zpovídat se je nutné jen v případě nějakého těžkého hříchu. Ale je velmi užitečné se zpovídat pravidelně a pečovat tak o čistotu a krásu duše a postupně v životě dozrávat.

Ondřej: *Moje katechetka mi řekla při přípravě na první svaté přijímání, že Ježíš je v Eucharistii přítomen. Ale jak? Já ho nevidím!*

Ano, my ho nevidíme, ale je mnoho věcí, které nevidíme, a které existují a jsou velice

důležité. Na příklad nevidíme náš rozum, ale přece ho máme. Jedním slovem nevidíme naši duši, a ona přece existuje. Vidíme její účinky, protože můžeme mluvit, myslet, rozhodovat se. Nevidíme např. elektrický proud, a přece vidíme, že je, protože vidíme, jak funguje tento mikrofon; vidíme světla. Jedním slovem: právě ty nejhlubší věci, které skutečně podporují život a svět, nevidíme, ale můžeme vidět a cítit jejich účinky.

Elektřinu, elektrický proud nevidíme, ale vidíme světlo. A tak dále. A proto také nevidíme našeho zmrtvýchvstalého Pána našima očima, ale vidíme, že tam, kde je, tam se lidé mění, tam se stávají lepšími. Vznikají velké možnosti pro mír a smíření... My tedy Pána nevidíme, ale vidíme jeho působení. Tak můžeme poznat, že Ježíš je přítomen. Právě ty nejhlubší věci jsou nejdůležitější, jak jsem řekl. Proto jdeme tomuto neviditelnému, ale silnému Pánu vstříc a on nám pomůže, aby se nám náš život vydařil.

Julie: *Svatosti, všichni nám říkají, že je důležité jít v neděli na mši svatou. My jdeme rádi, ale rodiče nás často nedoprovázejí, protože se v neděli chtějí vyspat. Tatínek a maminka od jednoho přítele pracují v obchodě a my často jezdíme navštívit babičku a dědečka. Můžeš jim něco říct, jak je důležité jít spolu každou neděli na mši svatou?*

Ano, rád bych to udělal: přirozeně s láskou a s ohledem na rodiče, kteří mají jistě mnoho práce. Ale s ohledem na lásku dcery můžeme říct: „Milá maminko, milý tatínku, pro nás všechny i pro tebe je tak důležité setkat se s Ježíšem. Obohatilo by nás to a bylo by to důležitou součástí našeho života. Udělejme si na to čas, najdeme přece ještě jiné možnosti.“

Chtěl bych tím říct, že můžeme ohleduplně říct rodičům: „Pochopte přece, že to není důležité jen pro mne, to neříkají jen katechéty, že je to pro nás všechny důležité.“ A tak se neděle v naší rodině naplní světlem.

Alexander: *K čemu je to dobré, když jdeme ve všední den na mši svatou a k svatému přijímání?*

Slouží to k tomu, abychom nacházeli střed života. A lidé, kteří nechodí do kostela, nevědí, že jim chybí právě Ježíš. Ale cítí, že jejich životu něco schází.

Když není Bůh v mém životě přítomen, když je Ježíš vyloučen z mého života, pak mi schází vůdce, schází mi podstatné přátelství, chybí mi také radost, která je pro život velice důležitá. A také síla vyrůstat jako člověk, přemáhat své chyby a lidsky vyzrávat.

Chvála a sláva Duchu Svatému

*Sláva tobě, Duchu věčného Boha,
z kterého povždy proudí svatost,
který jsi od věčnosti působící Bůh,
proud ohně od Otce k Synu,
ty dravá bouři, která neseš
sílu, světlo a žár
do údů věčného těla.
Ty jsi věčný požár lásky,
který utváříš božského ducha
ve všem, co žije,
Ty rudá řeka ohně od věčně živého
ke smrtelným!
Tobě buď povždy sláva a krása
skrze tvou hvězdami korunovanou
Nevěstu
a naši obdivuhodnou Matku!*

Modlitební kniha
poutního místa Marienfried

Když tedy jdeme ke svatému přijímání a setkáváme se s Ježíšem, nevidíme účinky ihned. Poznáme je časem. Tak jako cítíme během týdnů a let stále silněji Boží nepřítomnost, Ježíšovu nepřítomnost. Je to základní a ničivá mezera. Mohl bych snadno

mluvit o zemích, ve kterých celá léta vládá ateismus, jak zpustošil v těchto zemích duše. Můžeme tedy vidět, jak je důležité a řekl bych podstatné, žít se ve svatém přijímání Ježíšem. Protože je to on, kdo nám daruje světlo, kdo nás chce vést v našem životě. On je vůdce, kterého nutně potřebujeme.

Anna: *Milý papeži. Můžeš nám říct, co tím Ježíš míní, když řekl lidem, kteří ho následovali: „Já jsem chléb života“?*

Musíme si asi nejdříve vyložit, co je to chléb. Máme dnes rozvinutou kuchyni, bohatou na různá jídla, ale v prostých poměrech je chléb základní výživou, a když Ježíš označil sám sebe za chléb života, pak je to chléb takřikajíc jako označení, jako zkratka pro veškerou výživu. A tak jako se tělesně musíme živit, abychom mohli žít, tak potřebuje také duch, duše, vůle v nás výživu. Jako lidské osoby máme nejen tělo, ale také duši. Jsme myslící osoby s vlastní vůlí a rozumem a musíme nasytit také ducha, duši, abychom mohli zrát a dosáhnout dokonalosti.

Když tedy Ježíš říká: „Já jsem Chléb života“, znamená to, že sám Ježíš je potravou naší duše, našeho vnitřního života, protože i duše se musí sytit. Technické věci jsou pro nás sice důležité, ale samy nestačí. Potřebujeme právě toto přátelství s Bohem, které nám pomáhá, abychom činili správná rozhodnutí. Musíme lidsky zrát. Jinými slovy: Ježíš nás živí, abychom zráli skutečně jako osoby a aby náš život byl dobrý.

Adrian: *Svatý otče. Bylo nám řečeno, že dnes máme vykonat eucharistickou adoraci. Co to je? Jak se to dělá? Můžeš nám to vysvětlit? Děkuji.*

Tak tedy, co je to adorace a jak se dělá, to uvidíme hned, protože všechno je již připraveno: budeme se modlit, budeme zpívat, poklekneme před Ježíšem. Ale tvoje otázka si žádá obsírnější odpověď. Nejde jen o to, jak se to dělá, ale o to, co to je.

Řekl bych: Při adoraci vyznávám, že Ježíš je můj Pán, Ježíš mi ukazuje, jakou cestou mám jít, dává mi pochopit, že žiji dobře jedině tehdy, když znám cestu, kterou mi ukázal, a když po ní také za ním jdu. Klanět se znamená říkat: „Ježíši, já jsem tvůj, jdu za tebou ve svém životě. Nechtěl bych nikdy ztratit toto přátelství, tuto společnost.“ Mohl bych také říct, že adorace je hlavně objetí s Ježíšem, při kterém říkám: „Jsem tvůj a prosím tě, abys byl vždy se mnou.“

*Bollettino Vaticano 15. října 2005
Překlad -lš-*

Jako věřící muslim se pokouším od určité doby představit a přiblížit křesťanům krásu a pravdu Koránu. Přitom mě napadá, že staré rozpory už pominuly. Žádný z křesťanů, se kterými vedu rozhovor, už nevěří v božství proroka Ježíše, nebo

dává dále. A muslimům je to výslovně uloženo, aby přivedli celý svět pod vládu Alláha. Úděsné je jen vakuum, na jaké toto misijní působení v našich zeměpisných šířkách naráží. Jaké zpusťování napáchaly bludné nauky tolika teologů!

Kdo je Ježíš?

Muslim píše křesťanům

Do redakce časopisu VISION 2000 přišel dopis napsaný věřícím muslimem. Redaktor Christof Gaspari ho představuje čtenářům se svým komentářem.

že to byl boží syn, což je pro muslima nesmírné rouhání proti Bohu. Pro většinu křesťanů je Ježíš učitel pravdy podobně jako Buddha, Konfucius nebo Dalajláma.

Také vedoucí křesťanští teologové, např. Käsemann, Kasper, Lüdemann, Gnika, Conzelmann, argumentují v podobném směru. O historickém Ježíši víme velice málo, v Bibli je o něm maximálně 12 výroků, zbytek je výmysl povelikonocní obce. Ježíš nechtěl založit žádnou církev a nepokládal se za boha. Byl prorokem. Jeho zmrtyvýchvstání už dnes není žádné téma. Je to jen šifra k tomu, aby Ježíšova věc dále pokračovala. Podobně argumentuje kuriální kardinál Kasper. (...) Již 1400 let hlásá Korán, že křesťané a židé zfalšovali Alláhovo poselství (...), ale teprve ve 20. a 21. století přišli křesťanští teologové ke stejnému výsledku. Tím však ztratilo křesťanství jakoukoliv oprávněnost k další existenci. Křesťané jsou skutečně rouhači a nevěřící, zatímco islám - jediné pravé náboženství - vyznačuje jasné světlo. Protože Korán zakazuje přátelské vztahy s křesťany a židy a četbu křesťanského Písma zakazuje pod trestem, žádám Vás, abyste neuváděli mé jméno.

První konstatování: s jakým opovržením se dívá tento muž na vlažné křesťany!

Druhé konstatování: věřící muslimové samozřejmě působí misijně. Kdo je přesvědčen o životnosti nějakého poselství, nemůže jednak jinak, než že je pře-

Souhlasí: názor, že Ježíš Kristus byl význačný člověk, nikoliv však Boží Syn, je na křesťanském Západě silně rozšířen. Je naším úkolem, kdekoli narazíme na taková tvrzení, abychom se proti nim rozhodně postavili. Jde o samé srdce naší víry. Nikoliv věc Ježíše dále pokračuje, ale živý Ježíš Kristus nás předchází v dějinách. Že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, je historicky velmi dobře doloženo. Výzkumy turínského plátna dokonce přinášejí o tom vědecké důkazy. Kde se křesťané jednoznačně nehlásí k Ježíšovu zmrtyvýchvstání, tam platí soud pisatele listu, že „křesťanství ztratilo veškerou oprávněnost k další existenci“.

Tento list tedy naráží na ústřední výzvu naší křesťanské víry. Vše se rozhoduje s Ježíšem Kristem. Kým On skutečně je? Mluvit o hodnotách je krásná věc. Ale to nestačí. Jsme povoláni, abychom spolu s Tomášem před celým světem vyznali: On je můj Pán a Bůh.

Třetí konstatování: za zamyšlení stojí poslední věta, že muslimové nesmí pěstovat žádné přátelské styky s křesťany. To není dobré předznamenání pro dialog. Tuto bariéru je však třeba překonat. Především muslimům je třeba vyprávět o Ježíši Kristu, o Bohu, který nám stojí nablízku, který odpouští hříchy, uzdravuje a napřimuje, protože nás miluje. Toto hlásání už mělo dávno probíhat.

Z VISION 2000 přeložil -lš-

Čemu vlastně věříte?

Byl temný, zamračený listopadový večer 1982. Cestou k lidové vysoké škole, na které jsem pak dokončoval maturitu, jsem přemýšlel: Dnes bych měl odvahy, říkal jsem si, dnes bych byl schopen vstoupit do tohoto velkého domu s křížem v průčelí. Vstoupil jsem do nádvoří, viděl jsem osvětlená okna, vystoupil jsem po schodišti. Nahoře za dveřmi jsem slyšel hlasy, zaklepal jsem a pomalu otevřel dveře. Když jsem vstoupil dovnitř, lidé jakoby znejistěli a obrátili se překvapeně na mě. Jedna paní se mě zeptala: „Prosím, co si přejete?“ Odpověděl jsem: „Chtěl bych se zeptat, čemu vlastně věříte.“ Paní mě odvedla do nějaké kanceláře a začal asi tříhodinový rozhovor.

Čemu křesťané vlastně věří, tím jsem se zabýval již šest měsíců. Bylo mi dvacet, ukončil jsem odborné vzdělání a asi před rokem jsem se oženil se svou ženou. Co jsem si ještě mohl přát? V „bezpečí socialistické společnosti“ se mi až do důchodu vlastně nemohlo nic nepředvídaného stát. Ale byla tu otázka, která mě obtěžovala, i když jsem po rodičích a pochopitelně také ze školy byl vychován v nábožensky takřka „sterilizovaném“ prostoru. Moji rodiče měli ateistickou ideologii velice zažitou a jako kantoři ji dokonce „ze státního pověření“ dále předávali.

Kostel zevnitř jsem nikdy neviděl. Když mi bylo 14, dostal jsem „křest“, o Vánocích přicházel děda mráz a k Velikonocům velikonoční zajíc. Nábožensky zcela sterilní? To se nevyskytuje prakticky v žádném životě, Bůh vždy skulinami pokukuje dovnitř, ať se naše okolí snaží tento prostor jakkoliv zatemnit.

Vzpomínám si na jedno přednáškové turné, které můj otec podnikl po Polsku. Bylo mi tehdy 11 a vzal mě s sebou. Měli jsme doprovodný kulturní program, ke kterému patřila i návštěva kostelů jako kulturních památek. Moji rodiče se velice divili, když jsem po návštěvě toruňské katedrály chtěl bezpodmínečně ještě jednou dovnitř. Něco mě tam přitahovalo, tak jsem tam chodil vždy znovu, v každém městě. V Krakově si vzpomínám velice dobře na scénu v kostele na Wawelu. Jeden mladý kněz v černé sutaně (samozřejmě, že jsem nevěděl, ani co je to sutana, ani co je to kněz), šel v boční lodi dynamicky rychlým krokem kolem, asi měl něco pilného na práci. Náhle se však zastavil, docela pomalu poklekl tak hluboce, že se to hluboce vrylo do mé paměti.

Nevím, zda jsem tehdy byl schopný zeptat se: „Před čím se ten člověk vlastně sklonil?“ Bylo tomu v každém případě tak, že se ve mně rozhořela touha, kterou nemohly uhasit žádné příjemnosti ani sklony, které jsem v životě pro-

CO JE MENŠÍ ZLO?

Rakouský morální teolog Josef Spindelböck zaujal stanovisko k debatě o kondomech. Podle mravní nauky katolické církve je zákonné manželství jediným místem pro pohlavní spojení muže a ženy. Manželská věrnost je také nejlepší ochranou proti pohlavním chorobám včetně Aids. Použití kondomů nelze označit za prostředek ochrany proti nákaze, naopak, jejich používání povzbuzuje k pokračování v takovém životním stylu, který slouží šíření AIDS. Spíše je třeba radikální obrácení a naprostou kázeň. Je-li některý z manželů HIV- pozitivní, je výrazem lásky k partnerovi pohlavní zdrženlivost. Použití kondomů nelze pokládat za povolené „menší zlo“. Tím by bylo jen v případě, že žádná jiná možnost již není k dispozici. Ale tato možnost je právě v pohlavní zdrženlivosti. Ta je pak projevem opravdové úcty k životu a ohledu na druhého partnera.

žil. A tato vnitřní touha si razila cestu, když byly právě uspokojeny „pozemské potřeby“. Při svatební cestě do Prahy v roce 1981 došlo k průlomům. Opět kostely, synagogy, které jsme navštěvovali se svou ženou Sibylou, rovněž tak nevěřící, a opět ta touha. Na konci ulice kříž, který byl denně čerstvě ozdoben od starých žen. Vkradl jsem se dovnitř, abych se podíval: „Co vězí za tím křížem, který ty staré ženy zdobily?“

A nakonec přišel onen listopadový večer s otázkou: „Čemu vlastně věříte?“ Bůh byl plný překvapení. Nepřepadl mě, ale znovu a znovu mi ukazoval směr, kterým mě chtěl vést. Moje cesta vedla s ním nikoliv zcela bezpodmínečně. Roku 1983 jsem byl pokřtěn v jedné protestantské svobodné církvi, Sibyla o půl roku později. Zapálení horlivostí podnikli jsme pod dohledem podezřívavé státní moci různé misijní iniciativy.

Ale pořád tu byl ten dětský zážitek s knězem z Krakova. A k tomu přišel ještě další. Několik hodin jsem se díval na „západní televizi“, která přenášela pastorační cestu papeže. Před kým se to papež sklání? Před kým se tak hluboko sklonil ten polský kněz? Rázným krokem bylo rozhodnutí hledat kontakt s katolickou církví a na Zelený čtvrtek 1988 jsme byli do ní přijati obřadem biřmování.

Po převratu r. 1989 – mezitím se nám narodili tři synové – jsme poznali společenství blahoslavenství. V Domě svaté Brigity máme Ježíše pod způsobou hostie jako stálého hosta. A co více, jako jáhen, kterým jsem se stal v roce 2005, mám na starosti ochranu a úctu k Eucharistii jako důležitou službu. Jak nesrovnatelně vyplnil Pán touhu, kterou do mě sám vložil! Plný úžasu a díky dívám se zpět na jeho cestu a pln napětí očekávám, kam mě ještě zavede. S velkou radostí a s vnitřní účastí se setkávám s lidmi, kteří přicházejí ze stejně „sterilních“ poměrů a zcela nevysvětlitelně se ptají: „Čemu vlastně věříte?“

Dirk D.

Z FeL 4/2006 přeložil -ls-

Memorandum za nápravu vztahů státu a církvi se vyjadřuje zájem věřících občanů a také křesťanských občanských iniciativ o to, aby byla zjednána náprava ve vztazích státu a církvi formou přátelské spolupráce na základě splnění tří zásadních podmínek: I. Provedení nové úpravy zákona o svobodě vyznání a o církvích. II. Provedení majetkového vyrovnání. III. Provedení ratifikace smlouvy mezi ČR a Svatým stolicem a smluvní úpravy s ostatními církvemi.

Základem k této občanské aktivitě křesťanů je učení II. vatikánského koncilu v nauce o Církvi v dnešním světě a o poslání křesťanských laiků ve společnosti. V této nauce zaznívá zřetelný důraz zodpovědnosti všech křesťanů za zpřítomnění Krista a zachování hodnot evangelia ve světě. Rovněž nauka o svobodě svědomí a náboženského vyznání dává všem věřícím oprávnění, aby obhajovali a chránili základní svobody náboženského vyznání v celém svém rozsahu, a to jak individuálně, tak v korporativní podobě, tedy v rámci Církve. K naplňování tohoto poslání a úkolu laiků ve světě povzbuzují nejvyšší pastýři a církevní představení.

Významným povzbuzením byl pontifikát papeže Jana Pavla II., který se nekompromisně postavil proti sekularizačním snahám a proti ateismu v nejrůznějších podobách od komunistického, přes konzumistický až po ateismus, který je strukturován jako politický systém. On se proti těmto tendencím velkou apoštolskou rozhodností statečně postavil. Svatý otec Jan Pavel II. se stal hlasem mlčící Církve v komunistickém podruží v době nesvobody. Nyní máme svobodu a nemůžeme být mlčící Církvi, ale máme pozvednout svůj hlas a zvěstovat pravdu evangelia a hájit křesťanské hodnoty v naší společnosti. Jan Pavel II. proto povzbuzoval: *Skutečně nelze se obracet k pravdě zády, přestat ji zvěstovat a skrývat ji, přestože je těžká a její zjevení je spojeno s velkou bolestí. „Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí“.* (Jan 8,32) – *To je náš úkol a zároveň naše opora! V této záležitosti neexistují kompromisy ani oportunistický únik do lidské diplomacie. Je třeba vydat svědeckví pravdě, a to i za cenu proná-*

O Memorandu

za nápravu vztahů státu a církvi rozhodneme volbou zástupců v parlamentu

sledování a až do krve, jak to udělal sám Kristus.

Spontánní podpora Memoranda, které připomíná nepřijemnou pravdu o skutečném vztahu státu a církvi v České republice, svědčí o tom, že věřící a křesťanská sdružení přijímají svoji zodpovědnost za Církev v tomto státě a že přijímají svůj nelehký úkol obhajovat a chránit svobodu náboženského vyznání v celém rozsahu. Vydat svědeckví pravdě a hájit svobodu Církve je náš úkol a zároveň opora! V tomto zápase nejsme osamělí, ale Boží milost, milost Krista, hlavy Církve, nás nikdy neopustí. Všem, kteří vyjádřili svůj hlas a podpořili svým podpisem Memorandum, patří upřímné poděkování, že se iniciativně zapojili do této podpisové akce nezávisle na vnějších direktivách, ale spontánně podle vnitřního citění a svědomí. S ohledem na omezené možnosti prezentace a propagace Memoranda je odezva velmi početná a široká, a to nejen z velkých měst, ale i z nejbližších obcí naší vlasti. Jistě, vzhledem k celkovému počtu křesťanů v ČR se může jevit jako malá skupinka odvážlivců odsouzená k neúspěchu. Avšak právě takovou skupinu odvážlivců dal Jan Pavel II. za příklad polské mládeži v gdaňském Westerplatte, když vzpomněl na skupinu mladých polských vojáků bojujících s německými útočníky, kteří byli v drtivé převaze co do počtu i výzbroje, a zdůraznil: *Buďte nároční sami k sobě, i kdyby ostatní od vás nic nechtěli. (...) Každý z vás má ve svém životě také svoje Westerplatte. Je tu nějaký úkol, který je třeba splnit. Je tu nějaká správná věc, a tu nelze nechat jen tak. Někjaký závazek, povinnost, před níž nelze uhnout. Nelze dezertovat. V nás a okolo nás existuje nějaké pořadí pravd a hodnot, které je třeba udržet a ubránit, tak jako Westerplatte. Ano, ubránit – pro sebe a pro druhé. Lidé vždy potřebovali vzory k následování. Stejně je potřebují i dnes, v naší době poznamenané nestálými a protichůdnými idejemi.* (Jan Pavel II.: *Vstaňte, pojďte!*)

Tato povzbudivá slova patří všem, kteří cítí závazek, povinnost a zodpovědnost za nápravu vztahů církvi a státu. V tomto úsilí jsou pro nás velkým povzbuzením nejen slova Svatého otce Jana Pavla II., ale především jeho příklad a vzor statečného bojovníka za svobodu a práva Církve proti drtivé bezbožecké převaze. Dořešení úpravy vztahů státu a církvi je úkol, který je třeba splnit. A náprava vztahů církvi a státu je správná věc, kterou nelze nechat jen tak a bezdůvodně ji odkládat. Naši povinnosti je ozvat se a připomenout kompetentním politickým činitelům závazek a povinnost nápravy poměru vůči církvím, před kterou nelze nadále uhýbat, ale zodpovědně a spravedlivě vyřešit.

Memorandum připomíná, že *křesťanská a občanská zodpovědnost nás vede k tomu, abychom nemlčeli, vyjádřili svůj hlas a dali svou důvěru těm, kteří respektují a naplňují naše zájmy.* O naplnění našich zájmů vyjádřených v Memorandu bude rozhodovat zákonodárny sbor, o jejichž zástupcích budeme nyní my rozhodovat. Při svém rozhodování vzpomeňme, kteří poslanci svým hlasováním projevovali politickou vůli a naopak politickou nevůli k nápravě vztahů církvi a státu, k restituci, k ratifikaci a hájili a prosazovali křesťanské hodnoty. Uvědomme si, kteří poslanci nejen slibovali, ale vytrvale a vždy hlasovali v souladu se zájmy, které jsou vyjádřeny v Memorandu. Podpisem Memoranda jsme vyjádřili hlas k nápravě vztahů církvi a státu. Vyslyšení tohoto hlasu a uskutečnění nápravy však záleží na tom, zda dáme svůj hlas a důvěru těm poslancům, kteří respektují a naplňují naše zájmy. O úspěšném naplnění Memoranda nerozhodují jiní, ale my nyní svým volebním rozhodnutím o zástupcích v parlamentu. Svým rozhodnutím přispějeme k tomu, nakolik se nám podaří ubránit pro sebe a pro druhé hodnoty, které je třeba udržet nejen v zájmu věřících a Církve, ale celého společenství a českého státu.

P. ThLic. Jiří Koniček,
Koordinační výbor Memoranda

RŮŽENEC K DUCHU SVATÉMU

Omilostněné matce Kateřině Voglové sdělil Pán 2. prosince 1930:

„Lidé většinou zcela ztratili nejvyšší dobro: Ducha Svatého. Toto zatmění vyvolává na světě zmatení jazyků. Duch Svatý je všude odmitán a přehlížen, a přece nikdo bez něho nemůže nic vykonat. Proto mu nemůžeš s Marií a v Marii přednést účinnější modlitbu, než je růženec k Duchu Svatému, který se modlíš jménem všech za všechny duše.“

A ještě jednou ji ujistil 30. ledna 1931: „Dítě, nemůžeš pochopit velikost, která je ukryta v růženci k Duchu Svatému. Modlí se ho často a s velkou zbožností. Pak vám pošlu velké muže, kteří budou zcela naplněni Duchem Svatým. Teprve pak poznáte svou slepotu a uvidíte, co skutečně vede k míru...“

Již 16. července 1930 na svátek Panny Marie Karmelské Matka Boží Kateřinu Voglovou vyzvala: „Dítě, ty víš, že bez Ducha Svatého nikdo nic nezmůže. Řekni svému duchovnímu vůdci (byl jím známý františkán Bonaventura Blattmann), aby dal tento růženec k Duchu Svatému vytisknout, aby se všude rozšířil a aby se ho věřící pilně modlili. Skrže takto vyprošené milosti bude svět opět naplněn láskou: Duch Svatý je Duch lásky.“

Tajemství růžence k Duchu Svatému

1. který ať naše srdce učiní vnímavé pro plnost milostí Ducha Svatého.
2. který ať nám sešle Ducha Svatého, aby v nás rozmnožil tři božské ctnosti.
3. který ať nás chce skrze Ducha svatého posílit, osvětčuje, vede, řídí a posvětčuje.
4. který ať naše srdce naplní láskou Ducha Svatého a velkou pokorou, trpělivostí, silou, odevzdaností a svatostí.
5. který ať nám udělí sedmero darů Ducha Svatého, jeho 12 plodů(1) a uchrání nás od všeho zlého.

(1) viz Gal 5,22: láska, radost, pokoj, trpělivost, mírnost, dobrota, pokora, věrnost, víra, rozhodnost, zdrženlivost, čistota.

PETR - HRÍŠNÍK - pokračování ze str. 2

získat pro velké dobrodružství: je velkodušný, uznává svou omezenost, ale věří tomu, který ho povolává, a následuje sen jeho srdce. Řekne ano, ano odvážně a velkodušně - stane se Ježíšovým učedníkem.

Jiný významný moment na své duchovní cestě prožije Petr nedaleko Cesareje Filipovy, když Ježíš klade učedníkům konkrétní otázku: „Za koho mě lidé pokládají?“ (Mk 8,27). A Ježíši nestačí odpověď, co o něm slyšeli. Od toho, kdo přijal, že se s ním osobně spojí, žádá, aby zaujal osobní postoj. Proto naléhá: „A co o mně říkáte vy?“ (Mk 8,29). A Petr odpovídá za všechny ostatní: „Ty jsi Kristus“ (tamt.), tj. Mesiáš. Tato Petrova odpověď, která nepochází z jeho „těla a krve“, ale je mu dána od Otce, který je v nebi (srov. Mt 16,17), nese v sobě zárodek budoucího vyznání víry Církve. Nicméně Petr nemohl ještě pochopit hluboký obsah Ježíšova mesiánského poslání, nový význam tohoto slova: Mesiáš. Ukáže to brzy nato, když dá najevo, že Mesiáš podle představ jeho snů je značně odlišný od pravého Božího plánu. Při předpoklady utrpení se pohoršuje a protestuje a vyvolá tak Ježíšovu živou reakci (srov. Mk 8,32-33). Petr chce Mesiáše - „božského člověka“, který splní očekávání národa a na všech uplatní svou moc: to je také naše touha, aby Pán uplatnil svou moc a rychle proměnil svět. Ježíš se představuje jako „lidský Bůh“, Boží služebník, který zvrátí očekávání davu a nastoupí cestu pokory a utrpení. Je to velká alternativa, které se i my musíme učit stále znovu: dávat přednost vlastním očekáváním a odmítat Ježíše, nebo přijmout Ježíše v pravdivosti jeho poslání a vyloučit očekávání příliš lidská. Petr - tak jak je impulzivní - neváhá a bere si Ježíše stranou a kárá ho. Ježíšova odpověď má zbourat všechna jeho falešná očekávání tím, že ho vyzývá k obrácení a ná-

sledování: „Odstup ode mne, satane, protože nemáš na mysli věci božské, nýbrž lidské“ (Mk 8,33). Cestu mi nevyznačuj ty, já půjdu svou cestou, a ty se postav za mne.

Petr se tak učí, co opravdu znamená následovat Ježíše. Je to jeho druhé povolání, obdobné onomu povolání Abraháma v Gn 22, po onom v Gn 12: „Chce-li kdo přijít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Protože kdo chce zachránit svůj život, ztratí ho, ale kdo ztratí svůj život pro mne a pro evangelium, zachrání ho“ (Mk 8,34-34). Je to zákon vyžadující následování: je-li zapotřebí, musíme dokázat zřici se celého světa, abychom zachránili duši, abychom zachránili Boží přítomnost ve světě (srov. Mk 8,36-37). I když s námahou, Petr přijímá pozvání a pokračuje na své cestě ve stopách Mistrových.

A zdá se mi, že tato různá obrácení svatého Petra a celá jeho postava jsou velkou útěchou a velkým poučením pro nás. I my máme touhu po Bohu, i my

Památník sv. Petra, vybudovaný v Kafarnaum 29. června 1990 nad zbytky kostela sv. Petra

chceme být velkodušní, ale také očekáváme, že Bůh bude ve světě silný a přetvoří svět rychle podle našich idejí, podle potřeb, které vidíme my. Bůh volí jinou cestu. Bůh volí cestu proměny srdcí v utrpení a pokoře. A my - jako Petr - se musíme vždy znovu obrátit. Musíme Ježíše následovat a nikoliv ho předcházet: je to On, kdo nám ukazuje cestu. Tak nám Petr říká: Ty si myslíš, že máš recept a že musíš přeměnit křesťanství, ale je to Pán, kdo zná cestu. Je to Pán, kdo říká mně, kdo říká tobě: následuj mě! A musíme mít odvahu a pokoru k následování Ježíše, protože on je Cesta, Pravda a Život.

Bollettino Vaticano 17. 5. 2006

Duccio di Buoninsegna (1255-1319): Ježíš a Petr, detail obrazu Povolání apoštolů Petra a Ondřeje, Národní galerie ve Washingtonu

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Stvořitelské dílo Ducha, který se na počátku vznášel nad vodami, neskončilo „šestého dne“. On bez ustání všechno dobré a krásné „tvorí, posvěcuje, oživuje, žehná a nám uděluje“. Tvořivá síla Ducha Svatého je zcela nevyhnutelná a nezbytná i pro všechno, co tvoří člověk, obdarovaný touto jedinečnou schopností, aby se co nejvíce přibližoval jeho podobě. I když člověk na něho nemyslí, protože o něm nic neví, je ve skutečnosti každá jeho ušlechtilá tvořivost projevem moci a oslavou nejvyššího a nejsvětějšího Tvůrce.

Každé dílo může dokonale oslavit svého autora jedině tehdy, když je dokonale poznáno. Všechno, co nebude poznáno na této zemi a v tomto čase, bude poznáno na onom světě. Ti, kdo se dobrovolně neodloučí od Boha, budou mít na to celou věčnost, aby se radovali z Boží velebnosti a slávy nejen přímým patřením na Boha, ale budou také svými oslavenými smysly pronikat až k samé podstatě všeho, co vznešeného a krásného bylo k Boží slávě zde na zemi vytvořeno. Není to náhoda, že největší poklady umění všech oborů a dob vznikly přímo k oslavě Boha. Na věčné nebeské hostině se v nejdokonalejším provedení a v neustávajícím galakonzertu nekonečného počtu hudebníků, nástrojů a pěvců bude oslavený sluch blažených radovat z prožitku, jak božského Tvůrce vystihuje a oslavuje všechna krásná ušlechtilá hudba a zpěv, která zde na zemi vytryskla z lidského nitra z inspirace Ducha Tvůrce. Jejich zrak bude obdarován patřením na hluboký smysl všech pokladů vytvořených z barev a tvarů, jimiž zde na zemi mohl člověk Boha z Jeho inspirace uctít a oslavit, a to vše způsobem pro všechny dokonale přístupným a do hloubky proniknutelným.

Avšak tvořivé působení Dárce darů v materiální oblasti zůstává jen odleskem toho, co vy-

tváří v duchovním řádu milosti. Duch Svatý vedle nezměrného bohatství všehomíra tvoří především nejvznešenější duchovní svět svatosti ve své Nevěstě Církvi a v jejích údech, z nichž nejvznešenějším a nejsvětějším veledílem je jeho Snoubenka blahoslavená Panna Maria. Velkolepou věčnou oslavou Nejsvětější Trojice bude nekonečná přehlídka toho, co Boží Duch vytvořil v lidských srdcích a duších, všech pokladů a plodů překvapující a udivující svatosti, a to i té, která zde na zemi zůstala zcela skrytá a nepoznaná, či dokonce pohrdaná a ostrakovaná. Teprve pak uvidíme a pochopíme, v čem spočívá krása každé opravdu svaté duše, proč má v ní Nejsvětější takové zalíbení a proč tolik touží v ní přebývat. Uvidíme v plné kráse všechny ty obdivuhodné zázraky obrácení, proměny a rozkvětu lidských duší, které si Duch Boží vyhlédl jako svou zaslíbenou zahradu, aby si ji vytvořil na místě kdysi zapleveleného úhuru plného trní a skal.

V této věčné slávě budeme pak obdivovat vrcholné dílo Ducha Svatého, které vykonal v Církvi, kterou provedl všemi úskalími a tísněmi až k jejímu konečnému vítězství. Vědomí jeho spásného působení nás musí naplňovat jak velkou vděčností, tak také velkou úctou a ochotou a připraveností ke spolupráci. Je třeba, abychom stále podrobovali kritickému pohledu svůj osobní vztah k Božimu Duchu. Náš nejčastější postoj je bohužel tento: máme za to, že jsme to my, kdo plánujeme a pracujeme, a Duch Svatý nám pomáhá. Takový postoj může však jeho pomoc značně omezovat. Jestliže naše působení se obrací nesprávným směrem a my jsme tímto směrem silně zahleděni, nemůže nám v tom pomáhat, protože by nám ještě více pomáhal na scestí. Pro plné využití jeho pomoci je nutné, aby nás nejdříve předcházel.

Tomu odpovídá jiné pojetí a jiný vztah: tím, kdo působí, nejsme my, ale Duch Svatý skrze nás, pokud jsme jeho ochotné a poddajné nástroje. To pak má závažné důsledky. Nutí nás to, abychom měli pokornou a vděčnou úctu k celému jeho dílu, které vytvořil za dlouhá staletí skrze své nehodné služebníky. Nikoliv my, ale Duch dává smysl a hodnotu tomu, co v Boží Církvi vytvořil a co do ní uložil. Tento význam, smysl a účel je často tak vznešený a tajemný, že přesahuje naše plné chápání. Máme dostatečnou úctu k tomuto jeho dílu?

Poznali jsme, že lidské svévolné zásahy do stvořitelského díla v přírodě mají zpravidla neblahé následky, a ty jsou pak tím závažnější, čím později se projeví. Ztrácí se nám totiž jednak bezprostřední souvislost příčiny a důsledku, a co je horšího, pozdní náprava se stává obtížnou, ne-li dokonce nemožnou, protože už byly vyvolány nevratné následky. Proto před každým takovým zásahem musíme vždy velice pozorně zvážovat, co tím nakonec uvedeme do pohybu. Něco podobného platí však i v duchovní oblasti. Ze smělosti sáhnout na to, co bylo po staletí nedotknutelné, se může stát povážlivým preceden-tem, zvláště když tato nedotknutelnost je dána hlubokou úctou k posvátnému a vznešenému obsahu a charakteru velkého materiálně duchovního celku. Není ten nekončící řetěz současné nekázně, uvolněnosti, smělých až drzých požadavků a neúcty ke všemu svatému nezadržitelnou lavinou, kterou uvedly do pohybu nedostatečně zvážené zásahy do posvátné a úctou chráněné oblasti?

Automobil vyrobený před sto lety, byl jistě technicky překonán, nahrazen dokonalejším, a proto má své místo v muzeu. Můžeme však říct totéž o modlitbě, zpěvu, obřadu? Můžeme vyřadit úchvatnou sekvenci plnou duchovní hloubky? Můžeme odložit jako do muzea gre-

gorianiku, aby ji pak objevovali posluchači na koncertech, místo aby zněla a povznášela duši při bohoslužbách? Můžeme odstranit z chrámu starého stáletí jeho vznešený oltář bez neúcty jak k předkům, tak především k Duchu Svatému, který vedl srdce umělců a spojil tvořivost mnoha rukou a myslí v jedno k vytvoření neopakovatelného jedinečného artefaktu k Boží oslavě, který nestavěl na odív samotné dílo ani člověka, ale velikost samotného Boha a jeho přítomnost ve světě?

A propos. Neměli bychom Slavnost Ducha Svatého spíše než jako zakončení velikonoční doby prožívat jako její vrcholnou explozi? Apoštolové mezi Velikonocemi a Letnicemi ještě neprožívali misijní a pastorační rozvoj. Vždyť samotná velikonoční neděle byla pro ně dnem strachu, nejistoty, smutku, váhavé radosti a pochybování. Ve své nejistotě se nakonec vrátili ke svému řemeslu. Zatím ještě čekali na Otcův Dar. Plnost Velikonoc prožili teprve onoho padesátého dne, kdy jim Utěšitel dal plně poznat, co dosud nepoznali, pochopit, co dosud nechápali, a uschoptil je k tomu, čeho zatím nebyli schopni. Bez Letnic by nedozrálo ovoce Velikonoc. Ten opravdový plný výbuch velikonoční radosti nastal až s příchodem Božího Ducha o Letnicích a to se pak také projevilo ve křtu hned 3000 prvních křesťanů. Ten den – to je u nich něco jako dokonalý reparát za nejistotu před padesáti dny. To je především velkolepá oslava narozenin Církve! Ta radost se nedá oslavit a prožít za den. To je den tak slavný, že k tomu nestačí jen 24 hodin, nýbrž je zapotřebí osmi dnů, jak to stanovil Hospodin již na počátku pro všechny velké slavnosti. Zrušení svatodušního oktávu je něco jako předčasné vyklizení hodovní síně. Kéž nám Rádce a Utěšitel poradí, jak to napravit!

-red-

Výzvy fatimského poselství (59)

Když nám Ježíš Kristus doporučoval lásku, jakou máme mít vůči svým nepřátelům, řekl: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce“ (Mt 5,44-45). A když vyhlášoval blahoslavenství, uzavřel je slovy: „Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhané vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu. Tak přece pronásledovali proroky, kteří byli před vámi“ (Mt 5,11-12).

Pán vyhláší, že budeme blahoslavení, když nás budou kvůli němu pronásledovat, protože tak už pronásledovali proroky. Ale proč pronásledují a utlačují ty, které si Bůh vyvolil pro nějaké zvláštní poslání a s nimiž udržuje přímější kontakt? Je to pokračování tajemství kříže, který nás vede po cestě do nebe.

Z uvedených posvátných textů je vidět, že existence nebe je nepopíratelnou pravdou. Někteří ho však popírají, protože říkají – nevíme, kde je, ani ho nikdo nikdy neviděl atd.

Existují ale mnohé věci, které jsme ještě neviděli, a přesto nepochybujeme o jejich existenci, neboť nám o nich říká ten, kdo je zná. Víme například, že v lůně země je ohnivá moře; tu i tam, na různých místech země

jsou k vidění sopky a láva, kterou chrlí, ale samotný oheň, jenž ji produkuje, jsme ještě neviděli; a přece víme, že existuje. A ten, který stvořil tento oheň a udržuje ho, je tentýž Pán, jenž stvořil pekelný oheň a má ho udržovat po celou věčnost.

Také víme, že ve vesmíru jsou mnohé planety, které jsme ještě neviděli, mnohé hvězdy, jejichž světlo ještě nedoletělo až k nám. Doposud nebyl nikdo schopn

bi“ (Lk 24,50-51). A sv. Marek popisuje tutéž událost následujícím způsobem: „Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici“ (Mk 16,19).

Mohli bychom pokračovat v citování mnohých jiných míst z Písma svatého, které nás ujišťují o existenci nebe, ale neučiníme tak, aby se tento skromný spis nestal příliš obsáhlým. To, co bylo řečeno, postačí těm, kdo

13. KVĚTEN VE FATIMĚ

Kardinál Stanislav Dziwisz vedl letos mezinárodní poutní setkání ve Fatimě ve dnech 12.-13. května. Ve svém kázání připomněl atentát na papeže Jana Pavla II., ke kterému došlo před 25 lety. Označil zesnulého papeže za „svědka svatosti“. Fatimské pouti se účastnily statisíce věřících z celého světa.

změřit rozlohu oblohy. Tudíž Bůh, který stvořil tento neohraňovaný prostor, může také stvořit „místo“, středisko, příbytek, jemuž dal jméno nebe a který určil, aby byl navěky bez konce obydlím Boha a jeho vyvolených. Říkáme, že nebe spočívá ve vlastnění Boha: není pochyb, že Bůh je pramenem veškerého štěstí, takže budeme-li vlastnit Boha, budeme věčně šťastní.

Sv. Lukáš, když vypráví o nanebevstoupení Ježíše Krista, říká: „Vyvedl je (své učedníky) pak k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k ne-

věří, aniž by chtěli všechno vidět! Ne že by bylo zlé to vidět, naopak, pokud ovšem čím více vidíme, tím lépe chápeme, že jsou mnohé věci, které z nesmírného stvořeného Božího díla doposud neznáme. Vzhledem k obtížnosti poznávání pozemských a nebeských věcí můžeme zde s určitou volností aplikovat větu, kterou Ježíš Kristus řekl Nikodémovi, když od něho žádal víru, aby je pochopil: „Nevěřiteli, když jsem k vám mluvil o věcech pozemských, jak teprve uvěříte, až k vám budu mluvit o nebeských?“ (Jan 3,12).

Poselství nás chce ujistit o této pravdě, a proto k nám přichází, aby nám připomínalo nebe a hovořilo o něm.

Když se skromní pasácci ptali krásné Paní, odkud je, odpověděla: „Jsem z nebe.“ Když jsem slyšela, že je Paní, která přišla z nebe, vzpomněla jsem si na jedno děvče, svou přítelkyni, která nedávno zemřela, a protože jsem slyšela mluvit, že šla do nebe, zeptala jsem se na ni. A Paní odpověděla: „Je v nebi.“

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

NEJSTARŠÍ MONUMENTÁLNÍ KRUCIFIX

Restaurátoři v Bavorsku došli k závěru, že monumentální krucifix, který byl dosud přechovávan ve filiálním kostele v Engausenu, farnost Priel v diecézi Mnichov-Freising, pochází z roku 890/900 a je nejstarším krucifixem v životní velikosti. Restaurace kříže začala před dvěma lety. Kříž pochází pravděpodobně z benediktinského kláštera v Mosburgu, který kdysi spravoval i filiální kostel. Podoba Krista na kříži je typická pro karolinskou dobu. Zatím byla tato podoba známá jen z knižního malířství.

ISLÁMSKÉ KAZATELKY

V Rabatu v Maroku bylo jmenováno 50 mladých žen, které mohou nyní kázat v mešitách. Za tímto zlomem v tradici stojí král Mohamed IV., který má titul „ochránce věřících“. Spolu s 50 ženami jmenoval i 150 imámů. Všichni prošli ročním intenzivním školením.

CHOLERA V ANGOLE

V Angole propukla epidemie cholery. Denně je registrováno na tisíc nových případů a přibližně stejný počet nemocných již na epidemii zemřel. Zdrojem nákazy je závadná voda.

Situace je velice dramatická, protože v Angole připadá 1 lékař na 100 000 obyvatel a jen 25 % obyvatel má přístup k lékařskému ošetření. Několik zdravotních středisek zde zřídili salesiáni Dona Boska, kteří se starají o lékařskou péči a zásobování pitnou vodou. Podporuje je v tom bonnská pomocná organizace DON BOSKO A MLÁDEŽ TŘETÍHO SVĚTA. V Angole je také velká úmrtnost dětí. 260 dětí z 1000 se zde nedožijí věku pěti let.

Římskokatolická farnost ve Šternberku vás zve k tradičnímu prožití

Svatodušní vigilie v chrámu Zvěstování Páně ve Šternberku v sobotu 3. června 2006.

Tématem svatodušní vigilie je letošní poselství Svatého otce k světovému dni mládeže: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcujej můj stezku“ (Ž 119,105). Průvodcem nočního bdění nám bude Písmo svaté, mějte s sebou Bibli. Vigilii zahájíme ve 21.00 požehnáním ohně v rajsčém dvoře farního kostela. Budeme se společně modlit se sestrami klariskami v jejich klášterní kapli. Vrcholem vigilie bude jitřní mše sv. v 4.30 v kostele Nejsvětější Trojice.

21.00 – zapálení a požehnaní ohně – bohoslužba slova ● 22.00 – modlitba o dary Ducha Svatého – dar rady ● 24.00 – modlitba v kapli u klarisek – dar zbožnosti ● 01.00 – občerstvení na faře ● 02.00 – adorace – modlitba chval a díky – dar poznání ● 03.15 – přesun městem do kostela Nejsvětější Trojice ● 03.30 – prosba za nové srdce – dar zbožnosti ● 04.30 – mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice – modlitba za dar síly.

„Stavět svůj život na Kristu, přijímat s radostí jeho slovo a uvádět je do života.“

Možnost přespaní na faře. Těšíme se na společenství s vámi.

Římskokatolická farnost, Farní 3, Šternberk 785 01, tel.: 585 013 714, e-mail: farasternberk@seznam.cz.

Poutě v kostele sv. Antonína Paduánského v roce 2006 v Blatnici pod Sv. Antonínkem: **4. 6.** v 10.15 hod. – **Poutí Matice svatoantonínské** (slaví P. Vojtěch Šíma, rektor kněžského semináře) ● **13. 6.** v 17.00 hod. – **Domácí poutí** (slaví P. Antonín Hráček, spirituál AG v Kroměříži) ● **18. 6.** v 8.00, 9.00 a 10.15 hod. – **Hlavní poutí** (slaví Mons. Pavel Posád, biskup litoměřický) ● **2. 7.** v 9.00 a 10.15 hod. – **Petropavlovská poutí** (slaví P. Jan Szkandera, spirituál kněžského semináře) ● **27. 8.** v 9.00 a 10.15 hod. – **Děkovná poutí** (slaví Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký) – kroj. procesí vychází v 9.15 od far. kostela ● **28. 10.** v 16 hod. – **Dušíčková poutí** (slaví bratři františkáni z Uh. Hradiště).

Srdečně tě zveme na festival mládeže ve Vlachově Březí 10. června 2006 v 14.00 hod. Téma letošního festivalu: BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ.
Svéděctví řeholních sester, hudební skupiny, scénické představení mládeže a dětí, písně, modlitby, záznam ze Světového dne mládeže 2000 v Římě a mnoho jiného. Pokud bys potřeboval přespat ze soboty na neděli, vezmi si karimatku a spacák. Těšíme se na Tebe u poutního kostela Sv. Ducha ve Vlachově Březí.

Centrum pro rodinný život při Arcibiskupství olomouckém pořádá:
Pobyt pro osamělé matky s dětmi 22. – 29. 7. v Kroměříži. Během pobytu přednášky kněze, psychologa, psychiatra, možnost konzultací, nabídka výtvarných dílen, výletu a pro děti zajímavý program. Cena: 2100 Kč dospělý, 1850 Kč dítě od 3 let do 15 let.
Prázdninové pobyty pro rodiny 22.7.–29.7. a prarodiče s vnoučaty 29.7.–5.8., rekreační komplex „Losinka“, Rapotín – Velké Losiny, Jeseníky (krásné a klidné prostředí u lesa, nedaleko lázeňského parku, více na www.rodinnyzivot.cz a www.losinka.cz). Ceny: Budova – dospělí a děti nad 12 let: 2800 Kč plná penze + ubytování, dítě 3–12 let: 2310 Kč ● Chatka – dospělí a děti nad 12 let: 2230 Kč plná penze + ubytování, dítě 3–12 let: 1820 Kč, dítě do 3 let: 175 Kč režie, bez nároku na lůžko a stravu.

OREL JEDNOTA DOBRŠÍŠ ZVE DĚTI VE VĚKU MEZI 6–15 LET na V. ročník sportovně-poznávacího dětského TÁBORA V DOBRŠÍŠI ve dnech 1. 7. – 8. 7. 2006.
Místo konání: Orel jednota Dobříš, ul. 28. října 451, 263 01 Dobříš.
Účelem tábora je vytvořit přátelské společenství a vést děti ke křesťanským a vlasteneckým hodnotám v duchu orelské tradice. Sport, hry a zábava mají být v Orlu návodem k dosažení vzájemné úcty, kamarádství a uznání.
Přihlášky posílejte na adresu vedoucího tábora: Karel Zavřel, Měchov čp. 20, 257 26 Divišov, tel.: 732 225 541, kzavrel@seznam.cz. Během tábora bude příležitost k duchovnímu rozhovoru, mezi děti přijde katolický kněz. Účastníci budou ve svátky navštěvovat mši sv. v místním římskokatolickém kostele Nejsv. Trojice.
K organizaci: V orlovně přespání oddělené pro děvčata a chlapce; šatny, sprchy a WC v budově. S sebou přivést spacáky, karimatky, sociální potřeby, oblečení na týden. Stravování zajistí pořadatelé. Cena tábora je 1000 Kč. Prosíme o zaslání částky 500 Kč jako zálohy nejpozději do poloviny června na účet Orla jednoty Dobříš – č. účtu: 193049731/0300, jako specifický symbol uveďte rodné číslo dítěte.
Upozornění: Dětský tábor je nevýdělečnou aktivitou. Vybrané poplatky se využijí na hrazení nákladů na pobyt a provoz tábora. V případě výletů se nebude jednat o poskytování služeb za úplatu, ale o součást táborevého programu. Výlety jsou součástí nákladů na provoz tábora.

„Zázračná medailka“ – přivěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1 450 Kč, velká (19 mm) – 2 300 Kč. Zasláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. L. Novotná, P. Bezruč 4, 783 35 Horka nad Moravou – Chrámová služba, mobil: 721 428 521.

Liturgická čtení

Neděle 4. 6. – slavnost Seslání Ducha Svatého

1. čt.: Sk 2,1–11
Ž 104(103),1ab+24ac.29bc–30,31+34
Odp.: srov. 30 (*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Kor 12,3b–7,12–13
Ev.: Jan 20,19–23
Slovo na den: *Posílám vás.*

Pondělí 5. 6. – památka sv. Bonifáce

1. čt.: 2 Petr 1,2–7
Ž 91(90),1–2,14–15ab.15c–16
Odp.: srv. 2b (*Bože můj, v tebe doufám.*)
Ev.: Mk 12,1–12
Slovo na den: *Aby vyzvedl podíl z vítězky.*

Úterý 6. 6. – nez. pam. sv. Norberta

1. čt.: 2 Petr 3,12–15a.17–18
Ž 90(89),2,3–4,10,14+16
Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)
Ev.: Mk 12,13–17
Slovo na den: *Císařovo císaři, Boží Bohu.*

Středa 7. 6. – ferie

1. čt.: 2 Tim 1,1–3,6–12
Ž 123(122),1–2a,2bcd
Odp.: 1a (*K tobě, Bože, zvedám své oči.*)
Ev.: Mk 12,18–27
Slovo na den: *Trdí, že není vzkříšení.*

Čtvrtek 8. 6. – ferie

1. čt.: 2 Tim 2,8–15
Ž 25(24),4–5ab.8–9,10+14
Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)
Ev.: Mk 12,28b–34
Slovo na den: *Celou svou myslí.*

Pátek 9. 6. – nez. pam. sv. Efréma

Syrského
1. čt.: 2 Tim 3,10–17
Ž 119(118),157,160,161,165,166,168
Odp.: 165a (*Hojný pokoj těm, kdo milují tvůj zákon, Hospodine!*)
Ev.: Mk 12,35–37
Slovo na den: *Sám David ho nazývá Pánem.*

Sobota 10. 6. – nez. sobotní pam.

P. Marie
1. čt.: 2 Tim 4,1–8
Ž 71(70),8–9,14–15ab.16–17,22
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti, Pane.*)
Ev.: Mk 12,38–44
Slovo na den: *Celé své živobytí.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 6.	PO 5. 6.	ÚT 6. 6.	ST 7. 6.	ČT 8. 6.	PÁ 9. 6.	SO 10. 6.
Antifona	679	1708	841	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	679	1708	842	857	873	889	1666
Antifony	680	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	680	1710	847	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	680	1710	847	861	877	894	1669
Prosby	680	1711	847	861	878	894	1655
Záv. modlitba	681	1387	1388	862	878	1388	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	832	848	862	879	895	910
Antifony	681	833	848	863	879	895	910
Žalmy	682	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	683	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	684	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	641	641	1714	852	867	883	742
Antifony	676	685	838	853	868	884	743
Žalmy	676	685	838	853	868	884	743
Kr. čtení a zpěv	678	686	1717	856	871	887	745
Ant. ke kant. P. M.	678	687	1717	856	871	887	745
Prosby	678	687	1718	856	872	888	745
Záv. modlitba	679	681	1387	1388	872	888	749
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

NÁBOŽENSTVÍ V EVROPĚ

Jaroslav Němec

V krátkém pojednání autor této studie informuje o vývoji různých náboženských tendencí v Evropě před Kristem a po něm. Přes všechny limity a zjednodušení, které taková souhrnná práce obnáší, jsou tu nastíněny historické profily rozličných náboženských vyznání, se kterými se evropské obyvatelstvo během své existence potkalo. Dovídáme se, proč a jak se Evropa už v prvním tisíciletí stala křesťanskou a jak právě toto náboženství ji odlišuje od ostatních světadílů. Z celého pojednání vyplývá, že náboženství, jmenovitě křesťanství, se v Evropě nedá vymazat či ignorovat, protože nerozlučně patří do její historie. Originální záběry z kanonizací a beatifikací nových evropských světců v obrazové příloze dokumentují tuto stále vysokou vitalitu života v Evropě i dnes.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 66 stran, 50 Kč

TAJEMSTVÍ SPÁSY

15 modliteb vztahujících se k umučení a všem ranám Krista, které zjevil svatě Brigitě Švédské náš Pán v kostele sv. Pavla v Římě. Tato pobožnost byla schválena a doporučena Svatou kongregací, posvátným Kolegiem de propaganda fide a konečně Jeho Svatosti papežem Klementem XII. Vytisštěno pro vnitřní potřebu modlitebních skupin.

Brož., A6, 20 stran, 11 Kč

„ŠÉFE, ZNÁTE ŽELIV...?“

Pavel Zíbal

P. Pavel Zíbal vzpomíná na léta prožitá ve vězení a v TNP (tábory nucených prací). Vyprávění je ži- vou a pravdivou výpovědí o tom, co všechno přines- lo pronásledování duchovních a jejich spolupracov- níků po únoru 1948 a jaký byl jejich život za mřížemi. Nejsilně- ším, stále přítomným motivem díla je upřímně žitá víra v Krista, jež přemáhá každou těžkost života a uchovává člověku nezci- zitelnou důstojnost dítěte Božího. Druhé vydání.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 174 stran, 129 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

POKLADY POD SNĚHEM

Patricia St. John

Je možné změnit minulost a odpustit druhým? Mohou se z nepřátel stát blízcí kamarádi? Půvab- ný příběh Patricie St. John zavede čtenáře do krás- né alpské krajiny, kde se setká s vánoční hvězdou, kotětem Vločkou i záhadným starcem z hor. Dozví se také, proč Annette tolik nenávidí spolužáka Lu- ciena a proč se mu chce za každou cenu pomstít. Čeká ho ces- ta nebezpečným horským průsmekem i radost z nečekaných se- tkání. Především ale má možnost porozumět nebezpečí hořkosti a zloby a tomu, jak důležité je odpuštění. Příběh byl také úspěš- ně zfilmován. Druhé revidované vydání.

Samuel, brož., A5, 128 stran, 149 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilome- todějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávkový týdeník a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENNY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zasielok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.